

AKATALPA

Ağustos 2014 - Sayı 176

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Hüseyin ALEMDAR

Zehra BETÜL

ŞİİR

1
Şiir ki,
bile bilmeye ikiler kendini:
Uçan kuş gene uçuyordu
Kendi gibi olmaya çalışarak!*

2
Hayvanların en büyük korkusu insan olmak
beni başıyla şiir hayvanım!

3
Derim ki,
Şiir, başdönmesinden başka nedir ki!*

4
Artık ağlama!
Ölüm de cehennem de uyumaktır--
Beni imgelem kurtardı cehennemden
ve ö l ü m d e n!

5
Şiir, eski duyum ve gelecek tozu--
bir bedende iki volkan, kıyamet gibi
Sus! Ölülerini üzmemek iyi değil!

6
Şiir, dünkü gün, en önce
sahi, dün de bir imge yarın da--
yatağımı buldum der demez köyü ikiye bölen ırmak
ırmak rengi gelecek

7
Ah! İşte unuttum öldüğümü
bozkırdan denize fırlatılmış
şiirtaşdır gençken yazılan her dize!

*) Melih Cevdet Anday

KÂĞIT BEBEK

karşınızda oturmuş kendimi kopyalıyordum
karbon kâğıdı yoktu aramızda yaş farkı da
şaka değil kopyalıyordum işte, elimde keskin makas
el ele tutuşup sokaklara bakmışlığımız vardı
beyaz gecenin içinde tahta masaya oturmuşluğumuz
dalgalar, kalın sesli şarkıcı kadın vesaire
santuru ben çalıyordum
en sevdiğiniz taş plağı da dinletmek isterdim ama
değişmiştiniz
ben de değişiyordum, bunu fark etmiyordunuz
gölgemi almıştınız elimden
yoksa çoğalmak iyi şeydir
ya da ben değişiklik olsun diye
sokaktakileri kıskandığım olacaktı
unutkanlık işte, üstüne basıp geçmiştim sahi
lekeli martılar uçu denizlerin üstünden
ben yokken, dışarıdayken yani
çağırdınız geldim yanınıza
gözlerinizden anlıyorum gülüyorsunuz
bu diğer adı sessizliğinizin
belki de bayramlık süsleri katlarken
katlayıp valizlere tıkarken çıkardığımız sesler
böylece yaşayıp gidiyoruz
yolculuklar, valizlerin açılıp toplanması yorucu oluyor
daha doğrusu zaman alıyor demeli...

Döndü Açıkgöz, Fatih Akça, Hüseyin Alemdar, Şevket Apalak, Örsan Gürkan Aplan, Serap Aslı Araklı, Sevil Avşar, Alper Beşe, Zehra Betül, Cihat Tanju Buçak, Hüseyin Avni Cinozoğlu, İdris Çakmak, Ferda Balkaya Çetin, M. Güner Demiray, Oresay Özgür Doğan, İsmail Cem Doğru, Öztekin Düzgün, Sema Enci, Osman Serhat Erkekli, Ozan Genç, Umut Göksal, Nihan Işıker, Eren İmre, Korkut Kabapalamut, Emre Küçükkoğlu, İbrahim Oluklu, Damar Orhan Özgül, Cihannur Selenga, Turgut Tan, Erol Yılmaz, İsmail Güney Yılmaz.

OZANLARIN AKÇALI İŞLERİNE DAİR

Ozan GENÇ

Saklayacak değilim, bizim soya, kasabamızda "Sıkıgiller" derler, evet elimiz sıkıdır, doğrudur, cebimizde akrep vardır. Sanki parayı sevmeyen varmış gibi parayı sevdiğimiz ve sıkı sıkı koruduğumuz dedikodusu yapar dururlar özellikle parayı seven ama para tarafından sevilmeyen kimi kişilikler. Soyumdan kalıt aldığım bu özellikten utanacak değilim, yazıneri arkadaşlarım da bilir: Savurganlığı sevmem. Gel gelelim, adımız da bunca "cimri"ye çıkmış iken, beş altı kez, ben bile kimi ozan arkadaşlar tarafından çarpıldım. Siz siz olun, ozanlarla akçalı işlere ve ilişkilere girmeyin. Ne diyorum, beni bile çarptılar yahu!

Öyle dar, öyle küçük hesaplar var ki, şaşarsınız. Bir kezinde Yaşar Ortaboy adlı ozan bozuntusuyla meyhaneye gidecek olduk. Yedik, içtik, söyleştik. İşin acı yanı, kafalarımız da pek bir güzel uyuştu, pek çok konuda ortak düşündüğümüz ortaya çıktı. Örneğin, Yetik Gittigelmez'in tırışkadan ozan geçindiği, Mor Çiçek dergisinin pek bir içiğeçmiş (demode) olduğu, Ayla Atlamaz'ın sanıldığı gibi iyi bir ozan ve hoş bir hatun olmadığı konularında pek bir anlaştık ve bu anlaşmaları kutlamak için hababam içtik. Neyse, hesap geldi, ben payımı ödemeye davrandım. Yaşar Ortaboy efendi bir anda ayağa fırladı, "Abem, bi su döküp geleyim" deyip ortadan yitti. Herhalde doğup büyüdüğü kente kadar - Doğu'dan bir kenttendir kendisi - gitti ki işemek için, gelmek bilmedi. Nice sonra, garsonlara, "Bi bakar mısınız, tuvalette sızıp kalmasını" dedim. "Ne sızması abi" dediler, "Az önce kapıdan elini kolunu sallayarak çıkıp gitti". O zaman ayırt ettim ki, meyhanenin ortasından geçen yola arkamı dönüp oturmuşum, büyük yanlış yapmışım. "İyi buyrun benim payımı" diye hesabın yarısını verecek oldum, "Hesabı arkadaş verecek" demiş çıkarken, garsonların hafiften zorlayıcı tavra hazırlandıklarını görünce hepsini ödemek zorunda kaldım ister istemez. Az da değil ha, ona buna giydirelim derken içki dozu çok kaçmış, ben buzhane levreğine yumulurken onun kalkan zıkkımlanması da cabası..

Yaşar Ortaboy efendiyi tam altı ay sonra bir ödül töreninde yakaladım. Tören salonunda benden uzak durnayı başardı ama erken çıkıp fuayede bekledim, gittiğimi sanarak sevine sevine çıkarken ensesinden yakaladım,

"Ver ulan 100 kâğıdı, pahalı balığı sen zıkkımlanmıştın ama yine de hesabın yarısını alacağım senden"

"Abem ne diyon, bi de senden mi hesap aldı puştlar, ben giderken hesabın hepsini ödemiştım".

"Madem öyle, niye görünmeden tüydün?"

"Acil telefon aldım abem, bizimki kanama geçirmiş, bi saniye bile yitirmeden gel dedi de ondan".

"Desene ben sana borçlandım".

Sırıttı, utanmasa isteyecek. Sövgüyü salladım. Yumruğu patlatacağım (belki de patlatamayacağım, iri yarı herifin tekidir), baktım çevremizde bir sürü yazın eri. Onları görünce "Vay canım kardeşim, nasıl da özlemişim, gel seni bi öpem gardaş" deyip (evet aynen öyle, ilkin kardeşim dedi, sonra gardaş) güya durumu kurtarmaya yeltenmez mi! Kulağına bir sövgü fısıldayıp uzaklaştım oradan. Dolar 1.2 iken oluyor bu, yani gitti 90 dolar...

Bunun boğazına gitti param, bir başkasının başka yerine para kaptırmam mı sandınız. Bizde bu arıyüreklik

oldukça... Hiç unutmam, karlı bir kış günü... O kendisini bilir, karşıma bir ozan dikiliverdi. Bir Karadeniz kentinde yaşıyor, bilmem hangi yerdeki etkinlikte birlikte olmuşmuşuz. Birilerinden adresimi, hem de ev adresimi almış, telefon etme filan da yok, küt çıktı karşıma. Kitabını yayımlatmak için İstanbul'a gelmişmiş, parayı da bir güzel tüketmişmiş, birkaç gün yanımda takılabilir miymiş? Evde de burada anlatılması olanaksız özel bir durum var ki hani tam zamanı yani! Üzgünüm filan dedim ama adamın kıpırdadığı yok, leş gibi kokan ayaklarını bir de benim özel yaptırdığım kanapeye uzatmaz mı. Gözleri de özel konuğumun dekoltesinde. Umarızlıktan önerdim:

"Bak, kitabınla ben ilgilenirim, yol paranı da vereyim, dön evine, keyfine bak"

Durdu, düşündü, gözlerinden bir ışıldı geçti.

"Tamam ama, bizim oranın otobüsleri erken çıkıyor yola. Bari bu gece kalayım da yarın giderim".

"Burda olmaz. Yakında bir otel var ama..."

"Pahalı mı? Yük olmayım sana... Şurda kıvrılır uyurum ben."

"Parası çözümlenir de, işte biraz uygunsuz kadınlar kalıyor..."

"Fark etmez abi. Yük olmayım sana. Ben orda kalırım" dedi bu kez.

Gözlerindeki parıltıyı görmedim değil ama otel parası ve yol parası kadar bir para vereceğim nasıl olsa diye düşünüyorum arıyürekliğimle. Üstüne kezlerce basa basa yol parası ve otel parası olarak verdiğimi söyledim de. Neyse, bu sırtarak gitti. Ertesi sabah, daha ortalık bile karanlık iken, biz de özel konuğumla zar zor uykuya yeni dalmışken, zır zır kapı zili. Açtım, bu.

"Abi yol parası."

"Ulan akşam verdik ya."

"Abi otelde çerez merez aldık da."

"Ulan yol parası kadar 'muamele'ye razı geldin ha! Otuz bir çekseydin ondan iyiydi!" dedim.

'Yok abi' filan demek de yok, sırtıyor. Bir ayağı da eşikte, içeri daldı dalacak. Bir 'yol parası' daha tosladım istemeden... Ozan ulusu böyle işte, şeyinin keyfini bile ozan arkadaşına ödetebiliyor!

Ben bu yüz dolarlara, iki yüz dolarlara yanadurayım, beteri varmış, hem de ne beteri! Hüsniye Nergis denen ozan hanımefendi bir gün aradı.

"Ozan'cığım, şiir kitabını hazır et. Türkiye'nin en büyük şiir yayınevini kuruyoruz."

Bildiğim, kendisi de, kocası da çulsuzun teki. Değirmenin suyunu sordum doğal olarak. Yakın bir arkadaşları varmış, öyle şiirle yazınla ilgisi de yokmuş, ama parası varmış, yatırım yapmak istiyormuş, ülkenin en büyük şiir yayınevini kurmaya ikna etmişler (kandırmışlar dememek için bu Osmanlıca sözcüğü kullanmak zorunda kaldım), iyi bir tanıtımla şiir kitapları neden satmasın ve neden para kazandırmassınmış, ortaklığı da kurmuşlar, para arkadaştan, ortaklık payları fifti fifti, gelecek para da fifti fifti. Her ay öyle on değil, yirmi değil, tam yüz kitap çıkartacaklarmış! Göle yoğurt çalan Nasrettin Hoca'ya hep güleriz ya, fırsat düşü mü aynı arıyürekliğin daniskasını biz yaparız. Olacak iş değil ya, bir yandan da "Ya tutarsa" derken yakalıyorum kendimi. Elimde kitap dolduracak kadar şiir de yok ama ucundan ucundan yazmaya başladım. Sonra bir açıldım, yirmi beş şiir yazıp çıktım. Üç gün sonra götürdüm, her zamanki gibi geç kalmışım, öteki ozan arkadaşlar hemen ertesi gün koşturmuşlar kitaplarını. Böylece ilk basılacak yüz kitaba girememiş benimki, sonraki

BİR BUÇUK

yüz kitaba kalmış. Yayınevi büyük bir tanıtımla ortaya çıkacağı için ilk yüz kitap basılmış olsun istiyorlar. Erken davranmadığıma yansam da, her ay yüz kitap basılacağı için sorun yapmıyorum, bir ay geç çıksa da olur. Derken Hüsniye'den bir telefon. Sevindim, herhalde kitabım dizilmişti de, bi göreyim diye arıyordu.

"Ozancığım, paran var mı?" diye sormaz mı.

"Hayırdır" dedim.

"Sorma, arkadaş biraz para vermişti ama şimdi yan çiziyor. Şiir kitabı satmaz, boşuna yatırım yapma diye kandırılmışlar bunu. Yüz kitabı da bastık doğal olarak. Kaldık mı ortada kucağımızda bir bebeyle. Ama direneceğiz. Sürdüreceğiz. Bu ülkede şiir kitabı satıldığını kanıtlayacağız. Bu arada senin kitap da hazır gibi. Baskıya girdi girecek. Yalnız, ilk basılan yüz kitabı basımevinden alamıyoruz ki dağıtımaya verelim, satılsın da iş dönsün. Paran var mı? Ayarladık, kitaplardan peşin para gelecek yerler var, haftaya hemen öderiz paranı."

Soydan gelen bir ilkedir, paran varsa bile yok diyeceksin.

"Yok ama..." dedim, ikirciklik.

"Aması ne" diye atladı üstüne.

"Haftaya ödeyecekseniz, hani benim kredi kartımdan..."

"Doğru, aklımıza gelmedi. Limit ne kadar?"

"On bin."

"Tamam, on bini alalım, haftaya yatırırız hesabına."

Gözünün önünde bankamatikten çektim ki, bilsin de, haftaya geri yatırsın. Parayı aldı gitti. Ertesi gün öğrendim ki, paranın yarısını, çoğunu günahım kadar sevmediğim ozanların kitaplarını basımevinden çekebilmek için ödemişler, kalan yarısıyla da evlerindeki beyaz eşyaları yenilemişler. Ortak dostumuz bir ozan hanım, adı gerekmez, getiriyor haberleri, "Yahu sırası mıydı eşya yenilemenin" diyecek olmuş, "Koskoca yayınevi yöneticisiyiz, yerli markalarla yapamayız ki, attık hepsini, Boş'a geçtik" yanıtını vermiş Hüsniye hanımefendi.

Aradan bir hafta geçti. Hüsniye Nergis'ten telefon:

"Aklımdasın. On bin de bir şey değil. Elimizden ne paralar geçiyor. Çözümleriz."

Bankadan hesap özeti geldi. Son ödeme gününe bir hafta var. Bu kez ben aradım.

"On bin de para mı. Her gün ne paralar alıp veriyoruz. Öderiz, korkma."

Son ödeme günü yine aradım.

"On bin hiçbir şey. Bilsen, onun kaç katı para gelip geçiyor elimizden. Ozancığım, sen ilk taksiti yatırıver. Şu sıkışıklık geçince faiziyle öderiz".

Gerisini anlatacak değilim, sonsuz kez yinelenen bu 'diyalojik okuma'ları da! Hüsniye Nergis hanımefendi, kitapları kiloya verip, gelen son parayla Amerika gezisine gitti, gitmeden önce de başka bir yayınevinden çıkan şiir kitabım için bir de övgü döşenip belki usunca borcu ödediğini düşündü ya, dönünce taksit taksit ve faiziyle ödemeyi sürdürdüğüm parayı geri verir diye bir umudum yok değil. On bin lira ne ki!...

istersen herkesi şubata ekleyelim bizi içine almayan aylardan düşülsün bir buçuk kitap taksim gezisi

bu ne duygusal bir içimize su serpmeye hevesi ne zamandır bu üniforma aslanın ağzında ki heyecan sanıyorum, her rekabet gibi içinden bir küçümseme nöbeti geçiyor, mazur görmek öngörülümüş

öyle de beyefendi görünüşlü ve gülüşlü otobüsler bize hep gönül kapısı açık ve bir o kadar kurşunlara eziyet etmenin tanımsız kederini alıyor içimizden

nasıldı sudan düşmek gecenin dili olsa, görüntüsü var ama istersen, kendini sesine tanıttaksime tünel açan düşünsün dünyanın merkezine kalbinden inmek bir buçuk insan meselesi

ama nasıl bir şey ki dizi izleme endişesi dahası kafatasına finans formülleri çizmişlerdi beyefendi gibi çocuklarını gelip alsın mı anneler sonra "*Taksim'den bizi çıkardınız mı sevgili ağbilerim, gezi'yi aldınız mı elimizden?*" siz ve köptük hizmeti veren, evinden utanan zebani

ama baktım ki bizi izleme endişesi beğeniyle daha kinsel bize izlenmemiş bölümler gerekli her sokağı bir masalın adına vermenin en güzel yanı saat bir buçuk resimleri

taksim kapağını açmışlar ben seslendirdim ve dahi gazı kaçmış bir buçuk saat resimlerini pengueniyle vardır değişmek isteyen

GÖLGENİN AKLI

Ellerim sana titriyor, yine de hissetmeyeceksin
Yazgım yazgına ataşlandı
Boynundaki yanık karanfili anason bir bıçakla öptüm.

Dokunmaya kıyamazken mi çok güzelsin
Böyle başlıyor aşkın çiçek çağı
Seni duvar yazılarından kolluyorum

Yazın başlangıcına geliyor dört yanımız
Halbuki dört yanımız deniz değil
Neden ıssız bu kara parçası?

Varlığına sırrını verse de aklım
Hiçliğinle uzun ömürlü olacak kalbimi durdurmalı
*Senin basit dizelerin sessizliğin gölgelerine rağmen
Gök kuşağına dönüşür**

*Clara Jones

ÖĞRENİLMİŞ BİR İYİMSERLİKLE Veya sezgisel kavrayışın şiirsel estetiği üzerine seçilmiş örnekler yazısı.

Oresay Özgür DOĞAN

/Usulca yürüyoruz yaramıza mavi bir kül ormanından geçerek...

Bir dolambacın içine salınıyor sözcükler: Çürüyen valvaç avlusu. Heybelerde varlığın üleşilmiş hâlleri. Rol yükü. Kusurlu basiret. Sevilen düzenli bir uykuyu anlatıyor kurumuş dallara. Hisleniyor çiçeklenmiş belleğin sevinci. Gizlenmiş anlamı düşünüyor, birikime uzun geceler kuran aşk. Az ötede kaygılar toplamı. Hüküm ve nesne, şiirin suskunluğu.

***Şair, kirleriyle kurulanıyor. Durmaksızın yazıyor küçük kız, soğutup avlunun sıcaklığını.

***"Şiirsel ortalamaı yükseltiyor. Kuşatılmış bir erillikle ama şairane bir edayla. En sert ve acımasız eleştiri hakkımı saklı tutmak kaydıyla bireyselliğin içine gizlenmiş toplumsallık hatırına gerçekte haz veren entelektüel acının dostluk ve sevgi üzerinden yalın bir şekilde ve basit (Buradaki basitlik yoğun ve kendine konuşan imgeselliğe karşı duruşu imler.) analizlere varması bir noktada bedeninden ayrılan ruhun lirizmidir. Ve şiire yürümüştür." Dedi. Desin. Atları kırbaçlayalım.

Hemen eleştiri için parantez açalım. Nasıl olsa üstü kapatılmış şerh, anlam için hoşgörölü bir dil ötesidir. Ara sıra yaşamın insan dışı yanını eleştirmeyi bırakıp, insancıl yanına katkıda bulunmak veya edebiyat parçalamak iyidir. Bu durum, kavramlara ve tutumlara bir yazılık yeni elbiseler bile dikebilen eleştirmene bağışlanmış yorum hakkı mıdır? Ve yine bu durum öyle her seslenişe ciddiye almayan eleştirmeni de dinlendirir. İşe yaramalı işlenmiş sözcükler.

Veya selamlayalım, şiirsel tevazu sahibi tanınmış kişi olmanın proaktif açmazlarını. Edebi duygulanım da çarkın dişlisidir ama öğütürken kıvamı incelikte oluşturur ve elbette usturucludur. Kötücül sonuç okuyucunun boynuna asılır.

***İnadınıza güzel yazılar yazacağım, dedi. İki elin parmak toplamıyla hesap yapan. İşte gölgeye güneş payı. Ve bu durumcuk, olgu için sosyal bir sorundur. Edebiyatın itici gücünü sevin. Evet, yazma süreci şizofreniktir. Ağır. Acı sulardan geçersiniz en küskün halinizle.

***"İyi" şiir yazdığımı inanıyorum, dedi. Peki, lirizm var mı? Var, olmaz olur mu? Işıldayan dizeler? Evet. /Ah aşkımın geşşası sevgilim yazılmamış şiirim./ Anlam pekiştiren dizeler? Bir atölye çalışmasında örnek verilebilecek nitelikte. /Nehir yatağında bir ev gibisin sevgilim./ Ya denge? İki şey arasında mı? Anlamsal bütünlük? Sağlanabilir niteliktedir. Uyak, ses, ritim? Elbette. İşçiliği zedeleyebilir fazlalıklar? Zimparalanmıştır. Yalın mı? Sevecenlik içinde. İmgesel yüz? Sihir, mutluluktur. Soyuttan somuta; somuttan soyuta akışkanlık? Değişimi hissettirecek kıvamda. /Ve yokluk bilgisi, sezginin düşünsel damarlarına./ Noktalama işaretleri? Var, yok. Veya sevecen bir kaç tane kutsal virgül, kavratıcı. Ritmin tavan yaptığı dizeler? Huzurlu okuyucunun hoşuna gidecek kadar. Şiir dili? Bir cümle kurma sevinci bağlayabilir niteliktedir. Fazlası var, eksiği yok. Hayırlı olsun. Okuyucusu bol olsun. Ve şiir kitapları dualarla yolların raflara.

***Sonra ödül ve takdir yalnızca ilke ve değerleri hatırlatıyor. Bir küçük kedi alıyor nasibini, takmış sandık gülü kurdelesini: Çirkin talan. Duygusal bir birliktelik örüyor basamak basamak, vizesiz çıkmak için gökyüzüne. Yani o kadar.

***Yüzünde bir kütüphane sessizliği besleyen hoşur bir dizinin pervasızlığıyla. Yeni bir öyküye başladım. Umarım bir saate kalmaz, biter. Sonra o çok konuşan saf roman. Ve belki bir dize. Ve her biçimin bir fuları var, hep kendine konuşan.

***Gerçeğin bilgisini bir yana iterek ve elbette "bir şehvet hissine kapılmadan", "lezzet tatlılara" yürüyen güdülenmiş müfredatlı şairlerle... Evet, sorgusuz sualsiz özneler, ayaklar altına serilen. Gördüğünüz gibi şiirsel sorunlar karşısında susmak konuşmaktan evladır.

Yani işimiz gücümüz yok iken şiirsel anlam için şiirsel eylemi anlamadan, eylemin özelliğini, insan için anlamını göremeden. Yani insan olmanın değerinin bilgisine ulaşmadan... Hoop, kınalı bellek: Söz. Yazmasam da olur.

Evet, tümel şeyler. Ama önce ses benzerliği oluşturacağız. Herkes yerine geçsin. Hanımefendi siz cezalıyınız, tek ayak üzerinde bekleyeceksiniz. Beyefendi, siz ölü içerikleri sulayan genç, siz de lütfen. Şimdi başkaldırma duygumuzdan bize merak görkemli eleştirinin gölgesi altında, kendi kendimize konuşup iç güzelliğimiz için çağcıl kötülüklerden arınacağız ve dünyayı düzeltereğiz. Çağırın yeryüzüne atanmış melekleri.

***Ey Genç Şair, bu estetik aynalı cennette şairlik yaşamına can katmak, mevcudiyetine karizmatik bir kişilik yamamak, yüpyüksek bir aura oluşturmak için; nesnel gerçeklere yüz sürmeden ve de gerçekleriyle yüzleşmeden, Neo Şiirsel Dayanışma'nın doğası gereği kafakol ilişkilerinde ustalaşmak için yaratıcı bir kursa git. Hemen akabinde çıkar çatışmaları ve menfaatlerde çeşitli yöntem ve teknikleri öğrenmek için olgunlaşmış bazı cin şairlerden, editörlerden ve eleştirmenlerden ders ve destek alınması gerektiğini defterine yaz.

Bilgi birikimine burun bük ama gerektiğinde o birikimden kopya çekerek şiirsel duruşunu güçlendir. İnanca dayalı politikalarla çözümler üretmenin faydalarını düşün. Alternatifleri görmezden gel. Post modern ve liberal bir takım kavramların içine sığarak, olgulara, ön yargılarla sulanmış incelikli derinlikler yüklemeyi unutma, gerektiğinde bilgiçlik tasla.

Alt kültürün içinde pişmenin zenginliğini de aklından çıkarma. Yeri hep gelecek, cesur ol, şiirsel racon kes. Canın sıkıldığında anarşist takıl. Kin, nefret, çatışma, uyumsuzluk, üstünlük kurma duygu ve düşünceleri arasında mekik dokumak için şiirsel kavgaları yakından takip et.

Sakın ola ki üzerine toz kondurma. Sana övgü düzenlere dostluk edebiyatı icabı ağır saygılar sun. Olumsuz yorum sahiplerinden uzak dur ve onlardan tiksindiğini vurgula. Onları düşman belle. Yok saymayı bir kurtuluş ve marifet olarak gör.

Faydası varsa aşkı da tüketime sok. Özel hayatını ayaklar altına sermekten çekinme. Sırayla acılarını ve mutluluklarını çoğaltarak paylaş. Sıkıntılarını, seni alkışlayacak şair abilerinin, ablalarının ve kardeşlerinin gözlerinin içine sokmaya çalış, geri bildirim o büyük manevi desteği hisset. Yani, yap bir şeyler, şiirsel öğrenmeyi öğren, sıkı şair ol.

SOMA

sonu sınıksız kapalı,
zifiri karanlık, geçitsiz
yerin iki bin metre altında
gurbetteydiler

çapraşık dehlizlerdeki
sırrı çözmek
eksiksiz bir şekilde
kör noktaya gelip
k'ömür'leri söken insanların
inancıydı bu

son derece tehlikeli karbon monoksit
insan doğası üzere,
bu kadar mı kara
bir ekmek?

benliği dolduran
adımı söylesem,
beton kesilir suskunluk;

ölümün karbeyaz uykusu
yaşamdan silinip giden
sonsuz dek yok olan
kaderiniz, alın yazınız
recebin fitrat çözümü

soma
geriye dönülmez yol:
rezil olmuş bir dönem yaşıyoruz.

kahreden bu utanç
yüzümüze vuruyor

TEKİL MASAL

*suya kardeş, çürümeye özdeş gemiyim
bana yeter bu, gövdeyi sürterek çürürüm
gerçeğin hayale karışmadığı bir denizde*

Suyun içinden çıktı masal. Karaya yürüdü. Çoğaltarak zıtlığı. Herkese bir ayna verdi. Aynaya herkesi bir bir verdi. Gördün mü hu çene kemiklerini söz ikiye ayırdı onu! Dil ağızdaki ejderha. De masal de bana. Sinirlenen bir kent gördüm, homurtusuyla uyuyordu zamanı. Yaralı zaman ısırdı insanı. Kendimi bulduğum yerden baktım her şeye. **Hayat Pasajı No:84** kod adı: buhran ve enkaz. Kalbimi sürekli ağzımda taşıyorum yavrusuna su taşıyan bir serçe gibi. Siyah pencereler, Kör kapı, Dar ve çarpışmaya müsait merdivenler. Durmaya yemin etmiş asansör. Stop düğmesi. Uysal bir kent gördüm, omurgasıyla dikiyordu zamanı. Yaralı zaman ısırmıyordu bazı insanları. Kendini bulduğum yerden baktın mı her şeye. **Ah Tay Pasajı No:80** kod adı: çıplak ve çöl.

ayna!
ben olmasam gösterdiklerinin
kim farkında?

kentler manzarası

kentte insanlara durak olmak
burnumu kütür kütür kanatıyor
bir bekleme salonum bile yok
kedi almadım adını muhsin koymadım
müsvedde kağıda yerleşen adresle
dertleşiyorum, “düz gidiyorsun hayata abi dümdüz”
“az bekle” diyor beni otobüs sanıyor
ya da otobüsle beni fena karıştırıyor
7/26 Karşıyaka hattıyım
ciğerlerim sökölür gibi öksürüyorum
üstüme şafak: hayat yazmış askerinin biri
ya da ben yazsın istiyorum ölümle kaybedeceksin
o siyah kepini be aslanım demek için
burnum kütür kütür kanıyor akşam kalabalığım
sonra hep tenha! ay başına çok var insanların
bir çocuğun yırtık pabuçları kan akıtır
bisikleti olmayan çocuklar da tanıyor
pedal gibi hızla çevrilen düşler görüyorum
zincir atar zar atmaz bazı hayatlar
keşke kentte insanlara durak olmasam
damlayan bir musluğun contası olsam

ÖĞRETMENLER GÜNÜ

Çeşme'de bir yerlerde
Yeni bir güne daha başladın
Seçmeli derslerine hazırlanarak hayatın

***Sıkıcı dilimde yine bilinçaltına indim ve özenle sakladığım sözcüklerden bir iki tanesini çıkarıp gün yüzüne sürdüm. Edebi bilinçaltı, ortak edebi bir tarihi barındırır. Orada şairlerin hazinesi yatar. Ve sözcükler şair ömründen daha uzun yaşarlar. Ve sözcükler hepimizindir.

Şimdi başlayabilir, şiirsel bilinçaltı oyunları. Önceden, zahmetli bir çalışmayla beş önemli şairden on sıkı şiir seçtim. Esinleneceğim, her şiirden birer dize çatıp sıkı bir şiir yazacağım. Bu yazma tekniğine, "Bilinçaltı Şiirsel Oyunlar Tekniği" diyorum. Keşke uygun sözcükleri sıralamak için bir bilgisayar programım olsaydı, uygun başlığı seçecek ve benim yerime yaratacak olan.

Evet, bugün verimli bir gün oldu. Ayrıca, "Arama Motorları Şiirsel Bilgi Araştırma Çalışmamı" da ihmal etmedim. Çeşitli dergilerdeki edebi yazılarımda paylaşmak için ilginç edebi bilgiler taramamı yaptım. Ne konular var yahu! Orijinal şeyleri seviyorum. Sonra o mahlas yalnızlık ve o muhkem sessizlik.

*** "Fuuh! Fuuuuh!" (Ulysses)

Neyse. Çok yaşasın çağdaş modern şiirimiz ve onun avcılık ekonomisi ve sihirsel düşüncü.

ŞEN GÜNLÜK IV*

Korkut KABAPALAMUT

25.04.2014

Şimdilik evdeyim. Büroya geçer miyim, bilmiyorum. Dün kitap fuarına gittim ve elimde iki ağır kitap poşeti ile eve döndüm. Toplam on iki kitap almışım. Beşi, Metis Yayınları'ndan çıkan, muhtemelen elde kaldıkları için 2 ile 5 lira arasında değişen fiyatlarla satılan, yazarlarının adlarını şimdiye dek hiç işitmediğim romanlar. Diğerleri ise, bir süredir merak edip okumak istediğim, B. Brecht'in *Günlükler*'inin ilk cildi, O. Hançerlioğlu'nun büyük boy *Düşünce Tarihi*', W. Golding'in *Kule* 'si, Aziz Nesin'in *Yurt Geziler*' ve iki kitap daha. Aldığım tek şiir kitabı ise, Hölderlin'in *Seçme Şiirler*'i oldu. A.Turan Oflazoğlu'nun çeviri yeteneğine ve titizliğine hayran oldum. Şiirlerin bazıları da olağanüstü güzellikteydi. Bu büyük Alman şairin şiirlerinden kimilerini daha önce Stefan Zweig tarafından yazılan *Büyük Mustarıpler*' kitabında okumuştum. Kitabın başında, biri çevirmeni, diğeri düşünür Martin Heidegger tarafından Hölderlin ve şiiri üzerine kaleme alınmış iki kapsamlı yazı da var. İz Yayınları'ndan çıkan bu çok değerli kitabı şiir severlerin pas geçmemelerini dilerim.

Küçük Ağaç'ın Eğitimi' adlı kitaba büyük ölçüde haksızlık etmişim. Okumayı sürdürdükçe hakkında ne derece yanlış olduğunu görüp üzülüm. Bana, arka kapakta yazdığı üzere, *Küçük Prens, Mart*' ya da *Şeker Portakalı*'nı değilse de, sinemaya da uyarlanan *Bülbülü Öldürmek* adlı şaheseri anımsattı. Bence her ikisi de, zarif, düşünceli, sevecen ve çok sağlam karakter sahibi bir insan olmanın hayattaki en önemli, belki de tek önemli şey olduğuna dair, nadir rastlanacak güzellikte yapıtlar.

26.04.2014

Dün gece Bulut bizde kaldı. O uyuyana dek yanında yattım. Uykuya dalmakta epey zorluk çektim. Sabah 09.30'da kalkıp Bulut'un yanına gittim. Birkaç kez öpünce uyanıp gülümsemeye başladı. Akülü arabasıyla dolaşması için iki kez sokağa çıkardım. Yemek yedirdim, ayağında sallayıp uyuttum. Bir haftaya kadar babası yurt dışından dönüyor. Muhtemelen o zaman sorumluluğum azalır. Yine kitabımı defalarca elimden alıp hoyratça yere attı. Araba oynayacakmışız zira!

Kitap dediğim, Aziz Nesin'in yurt gezilerinden edindiği izlenimlerden oluşan yapıtı. İlk kez geçen yıl basılmış sanırım. Gazeteye gönderdiği yazılardan oluşan bir toplam. Eskiden bunlara röportaj denirdi ve bunların en iyilerini Yaşar Kemal'in yazdığı konusunda duraksama yoktur. Edebiyatımızın bir diğer devi Nesin'in yazıları da çok sürükleyici, keyifle, yer yerde esfle okunacak türden. Gerçi bir gazeteci gözüyle Anadolu'yu dolaşıp detaylara fazla girmeden, salt işitip gördüklerini yüzeysellikte yazdığını söylüyor. Ama bir büyük yazarın gazeteciliği, elbette düz bir gazetecilik etkinliği olmaz kesinlikle. Nesin, çoğunluğunu 1959 yılında kaleme aldığı bu metinlerde, genellikle Anadolu'yu çepeçevre kuşatan yobazlıktan, gericilikten, DP'nin bunlara verdiği tehlikeli ödünlerden, CHP'lilerin de ondan pek farkı olmadığından, yoksunluklardan, buralarda

sıkışık kalmış aydınların uyuşmuşluğundan, boşvermişçiliğinden, kadınların sosyal yaşamdan uzak düşmüşlüğünden, okulsuzluğun yanında her yerdeki cami ve kuran kursu sayısının fazlalığından içtenlikle yakınıyor.

27.04.2014

Saat 13.30. Şiddetli bir bel ağrısıyla uyandım. Hâlâ da devam ediyor. Ama artık bu aşılama duruma alıştığım için pek kafaya takmıyorum. Sabahtan beri Aziz Nesin okuyorum. Gezi yazılarını sürat ve hazla okurken, zaman zaman kahkahalarla güldüğüm oluyor. Türk edebiyatına, bir kez daha bu kadar büyük, yetenekli, aydın bir gülmece ustasının gelmeyeceği bana göre kesin. Üstadın, özellikle *Böyle Gelmiş Böyle Gitmez* adlı üç ciltlik özyaşamöyküsü tüm aydın ve edebiyat severlerce muhakkak, belki de en az iki kez okunmalı. (Bu arada Ferhan Şensoy ustanınkiler de.) Kendisini, 80'li yılların başında, çocukluğumda İzmir Fuarı'nda bir imza günü etkinliğinde biraz uzaktan da olsa görmüştüm. Çok istesem de, çekingenliğimden, heyecanımdan ötürü yanına gidip konuşmamıştım. Buna cesaret edebilseydim, şimdi çok değerli bir anım olacaktı belki de ustayla ilgili. Bembeyaz saçlı, kısacık boylu ve güler yüzlüydü her zamanki gibi. Ama belki bu da bir anı sayılır, biraz güdük, buruk olsa da.

Saat 15.40. Biraz sosyalleşmek (!) adına dışarı çıktım. Bel ağrılarım nedeniyle pek uzağa, örneğin Kıbrıs Şehitleri'ne kadar gidemedim. Hem oraya, birkaç gün önce sipariş verdiğim yeni kartvizitleri teslim almak için yarın öğlene doğru gideceğim nasılsa. (Umarım *Akatalpa*'nın, bu günlüğün 1.bölümünün de içinde olduğu yeni sayısı kitapçıya gelmiştir.) Öyle olunca semtimizde yeni açılan geçici fuar da, daha doğrusu panayır yerinde bir tur atayım dedim. Bir şeyler yedim. Hava aydınlık, güneşliydi. O atmosferde konser alanından gelen klasik müzik sesleri, küçük kız çocuklarının zarif dansı, büyük bir zevkle mallarını karıştıran çerezci, havada raks eden türlü lunapark oyuncakları beni hayli etkiledi. Kendimi coşku dolu bir Fellini filminin içinde geziniyormuş gibi hissettim adeta. Yaşamın güzelliğine, büyüüne, açıkça dev bir tansığın kendisi oluşuna bir kez daha hoşnutlukla tanıklık ettim. Sonra yazık ki her şey normale döndü. Biraz alışveriş edip eve döndüm. Şimdi, Aziz Nesin usta ile eğlenceli ve trajik yurt gezilerine devam. Tabii, zamanda 55 yıl kadar geriye giderek.

Saat 23.29. Bulut'un gözündeki virtüs, önce annesine sonra da bana bulaştı. Akşam yemeğinden hemen önce aynada yüzüme bakarken sol gözümün fena halde kanlandığını fark ettim. Büyük olasılıkla yarın altı şişmiş, göz kapağım da yarı yarıya kapanmış olur. Virüsün diğer göze sıçraması da büyük olasılık. Deniz'in söylediğine göre, oldukça sancılı bir süreç beni bekliyor. Sanırım aşırı iyimserliğimden dolayı, bu durumda bile, 'sağlık olsun' diyeyim geliyor kendi kendime. Umarım, yaşımdaki temel uğraşım olan okumalarıma engel olmaz bu can sıkıcı durum ya da hastalık.

Aziz Nesin'i bitirip hemen ardından Ben Lerner adlı, Kansas'lı, '79 doğumlu bir yazarın romanına başladım: *Atocha'dan Ayrılış*. Daha doğrusu, önceden kaldığım 5.sayfasından itibaren kitaba devam ettim. O ilk beş sayfa hoşuma gitmiş, güzel bir roman keşfettiğim duygusuyla sevinci yaratmıştı bende. İyi bir romana rastlamak, çok okuyan biri için bile nadir bulunabilecek fırsatlardan biri olduğu için her zamanki gibi heyecanlanmıştım. Bu günkü

YİRMİ İKİ

okumalarının ilk 20 dakikası hiç de esenlik verici değildi; - benden daha genç yazarlardan galiba haz alamıyorum, diye düşündüm suçlulukla-ama sonra okumayı sürdürdükçe romanın başkişisinin tedirgin iç dünyasını, yarı-gülünç denebilecek dışsal serüvenlerini ilgiyle, sürüklenerek izlemeye başladım, başka deyişle romanla yeniden barıştım. Roman, kazandığı bir şiir bursuyla İspanya'ya giden Amerikalı bir gencin oradaki yaşamını, ilişkilerini, yoğun endişelerini akıcılıkla anlatıyor. Kahramanımızın İspanyolcası oldukça yetersiz, bu yüzden sıklıkla güç durumlara düşüyor, iletişim sorunu yaşıyor. Bazen de bu bilisizliğini kötüye kullanıp kendine avantaj sağlıyor. En büyük hayali, gerçek bir sanatsal deneyim yaşamak ki, bunun kendisi yönünden ne anlama geldiğini ve gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini romanın ilerleyen bölümlerinde görürüz belki. Kitap, yeni kurulan ve tümü de okunmaya değer eserler olan bir portföye sahip Jaguar Kitap'tan çıkmış, değerli şair k. İskender'in övgüsünü kazanmış.

Son şiirim 'Tanrısal Sırtış' adını taşıyor. Taslağını yazalı bir hafta kadar oluyor. İki gün önce, bir gece vakti üzerinde biraz daha çalışıp şiire son şeklini verdim, hemen ardından değerli şair Kıvılcım Vafi editörlüğünde yayımlanan, sanal bir dergi olan *Süje*'ye yolladım. Şiirden aklımda kalan bir dize: "Geceleri kimim ben, yanan ayın burcunda?"

Bundan hemen önce yazdığım iki şiiri de *Bireylikler* ve *Lacivert*'e yollamıştım. Bu yıl, bir öncekine oranla çok daha fazla şiir yayınlamayı düşünüyorum dergilerde. Tabii, kendimi ikna eden şiirler yazabilirsem ve bunlar muhatap dergilerin editörlerini ikna edebilirlerse.

29.04.2014

Dün hayli zor, sıkıntılı bir gün oldu. Bürodaki işlerimi hallettikten sonra bir şüphelinin ifadesinde bulunmak üzere emniyetten çağırıldım. Genç yaşlarda dört arkadaş, önceden gözlerine kestirdikleri iki dükkâna girip birinden motor yağı, alet çantası, diğerinden çikolatalı pasta, kola, tüp ve biraz da bozuk para almışlar. Pastalarının son lokmasını yuttuktan hemen sonra da yazık ki yakayı ele vermişler. Arka arkaya gelen pek çok aksilik yüzünden işlemler saat 23.10'a dek devam etti. Adliyeden çıkıp metroyla eve geldiğimde saat yarımına yaklaşıyordu. Sorgu sırasında yargıcın yönelttiği, "oğlum, hepsini anladıktan, yemek tüpünü ne diye aldınız?" sorusuna, müvekkilim şaşırarak, tamamen saflık ve iyi niyetle, "hırsızlığa girmişiz, ne bulduysak aldık işte!" şeklinde yanıt verince salon kahkahalarla çınladı.

Dün sabah Alsancak'a kartvizitlerimi teslim almak üzere gitmişken kitapçıya da uğradım. *Sincan İstasyonu* ve *Akatalpa*'nın mayıs sayılarının geldiğini görmek beni mutlu etti. Adli işlemlerin tamamlanmasını beklerken dergilerin neredeyse tamamını okuyup bitirdim. Bu sayılardaki şiirlerin genel düzeyi beni tatmin etmekten biraz uzaktı. Ama hiç olmazsa oldukça nitelikli, öğretici yazılar okuma olanağı buldum.

Şimdi raporlarımı teslim etmek üzere yine Alsancak'a, baroya gidiyorum. Belki Bulut'a bir oyuncak da alırım. Dün ben çok gecikince sınırları bozulmuş, ağlamış, biraz taşkınlık yapmış yazık ki.

Elimdeki kitabı henüz bitirmeden Doğu Perinçek'in Öcalan'la yaptığı görüşmelerden oluşan kitabına başladım. Epeydir okumayı planladığım bir kitap. Öncelikle bunu tamamlarım muhtemelen.

*Düşünce ağırlıklı okuma günlükleri.

devlet kayıtlarından silinmiş bir yirmi iki
şimdi okyanus içmiş bir kuş
gibi şairin
gerçeküstücü bir özleminden başka nedir ki
ben onu annemin sesinde sevdim.

onu sırlara
oyuna
dalavereye susarken
uzak bir ülke gibi düşerken gözlerim
camın ardına
üstelik sesim de güzel değilken...

ölmenin ödülünü veriyordu
büyük salonların
proporsiyonu düzgün hanımları beyleri
kalbimi çıkarıp oracığa
acıyla gülümsemeliydim
sonra avuçlarım yumruk
masada
havada
avuçlarım boşlukta
ben onu vazgeçerken sevdim.

beklediklerimizin gelmeyişiinden miydi
yılğnlığı güneşin?
annem kaçınıcı rekâтта melek
kaçınıcı vakitte cennet olacak?
ne güzel ölmek
ne güzel sokaklarda,
ne güzel bırakıp ne güzel
bir sevgilinin elini.

köşedeki ağaç
köşedeki bakkal
köşedeki adam
satıcı
ev
ve sokak
saymıyorum bile içinde durduklarımızı
odanın mesela
ve hatta insanın
bütün köşeleri kaptırdığım zamandı
ağzımda yirmi iki
böyle değil
öyle değil
ben onu ikinci vakti
duvar diplerine düşerken gölgeler
dünya bisikletin tekerinde dönerken
ama dönmezken dilim...

rüzgârın mı yoksa yaprağın mıydı
o ses?
iki elin buluşması
belki vuruşması
ama illa ikilikti
ve o hep yirmi iki
sevdim
sevdim.

BİR TRENDE OTUZ ŞAİR

Hüseyin Avni CİNOZOĞLU

GEÇİŞ MÜZİĞİ

ŞAİRLER SAĞ KAPIDAN GİRER REPLİKLERİ VE ROLLERİ SONA ERİNCE SOL KAPIDAN ÇIKARLAR. ŞAİRLERİN AĞDALI ABARTILI GİYİMLERİ VARDIR. SARI KIRMIZI FULAR. YAŞLI KADIN ŞAİRİN MAKYAJI VE GİYSİLERİ ÇOK ABARTILIDIR. ÇİNGENE KIRMIZISI UZUN VE GENİŞ ETEĞİ BOYNUNDA PAHALI KOLYE VE KOLLARI BİLEZİKLERLE DOLUDUR.

ŞULE: (NEŞELİ VE GÖREVİNİ YAPAN BİR İNSANIN RAHATLIĞI İÇİNDE) - Birinci treni uğurladık. Ağır yaralılar da vardı. Savaş bir yana, hayatta yara alan ne çok insan var! Galiba en ağır, ruhumuzdaki kabuk bağlayan yaralar. Askerlerin çoğunun yaraları sahra hastanesinde tedavi edilecek, acıları azalacak. (SES YÜKSELİR) Ya ruhumuzdaki balta yaraları? Onları kim iyileştirecek? Kabuk bağlayan yaralarımız sargıları içinde, sargıları açmaya kalksak daha büyük acılar çekeceğiz. Tanrım! Ya yaşama sevinci... Ya yaşama sevinci... Ya yaşama sevinci... Savaşlar, bombalar, katliamlar arasında. En çok çocuklara, geleceğe haksızlık edilmiyor mu? (SESLENİR) Hayalî Bey, ikinci tren ne zaman gelir?

HAYALİ: (UZAKTAN BAĞIRIR) - Akşama kalmaz burada olur. Hazırlık yap. Kuyudan su çek. Çörekleri ısıt! Soğutucuda yeteri kadar konserve var mı?

ŞULE: - Hepsi tamam. Eksiğimiz yok. Ha! İstasyon seyir defterine bugün olanları yazmayacak mısın?

HAYALİ: (SES YAKLAŞIR SONRA SAĞ KAPIDAN İÇERİYE GİRER) - Üçüncü tren de gelip gitsin, ondan sonra. Eskiden ne kolaydı... "Seyir defterinde yeni bir şey yok" diye özetlerdim. Galiba hayatı özetlemek bana daha kolay geliyordu. Ayrıntılara girmeden. Savaş devam ederken, silahlara veda edilen ân'a kadar her gün bir şeyler yazardım. (ÜZGÜN) Gençtim, enerjiktim o zaman. Kocaman dağlar ufalırdı gözümüzde. Şimdi küçücük tepeler bile aşılmaz dağ gibi.

(EFEKT: ÜÇ TİZ DÜDÜK SESİ – TRENİN HAREKET HALİNDEKİ SESİ GİT GİDE ÇOĞALIR SONRA AZALARAK FONDA KAYBOLUR)

ANONS (EKOLU): Dikkat! Dikkat! Hülya adlı tren istasyonumuza gelmiştir. İstasyonumuzda yirmi dakika kalacaktır.

ŞULE: (PENCEREYE KOŞAR BEŞ SANİYE DIŞARIYA BAKAR HEYECANLA) - Çok şükür. İkinci tren de geldi. Şairlerle dolu bir tren. Tam otuz şair var trende. (HEYECANLI) Ah! Ne kadar heyecanlıyım... (İYİMSER) mutlaka çağın tanığı şairlerle karşılaşacağım.

HAYALİ: (SES YAKINDAN)- Hayal kırıklığına uğramandan korkuyorum karıcığım. Çağın tanığı şairler otuz, kırk yıl önceydi. O şairler doğruları söylemekten korkmazlardı. (ES) Halk ile aralarında bir uzaklık, bu günkü gibi bir uçurum yoktu. Ben Mülkiye'de öğrenciyken şairler stadyumlarda, kalabalıklar karşısında okunurdu.

ŞULE: (SESİ YAKLAŞIR) - Futboldan fırsat kalıyormuş demek ki o zamanlar?

HAYALİ: - Haydi! Tren durdu, yolcularla ilgilenelim. Biliyorsun şairler alıngan olur. Gecikmemizi yanlış yorumlayabilirler. Yine de onların bazı gazete ve dergilerdeki demeçleri önemseniyor. (ALAYCI) İstasyon ve bizim hakkımızda olumsuz değerlendirmede bulunsunlar, istemem.

(BİRİNCİ, İKİNCİ VE GENÇ ŞAİR ARKA ARKAYA SAĞDAN İÇERİ GİRER)

ŞULE: - Hoş geldiniz... Hoş geldiniz...

İKİNCİ ŞAİR: (ABARTILI) - Bu bozkırda tenhalık ve ıssızlık içinde güzel bir kadınla karşılaşmak... Ne güzel! Daha ilerde sarp dağlarda bir şahin yuvası gibi kurulu eşkıyaların ve haydutların otağları olduğu düşünülürse, büyük bir cesaret... (HAYRANLIĞINI GİZLEYEMEDEN) Ne güzel! Kadınlara doğrusu şiirlere konu olmayı hak ediyorlar. Kadınsız bir dünyayı tasavvur edebiliyor musunuz azizim?

ÜÇÜNCÜ ŞAİR: "Yoksuluz gecelerimiz çok kısa

Dört nala sevişmek lazım"

BİRİNCİ ŞAİR: (MIRILDANARAK) - Bu bozkır, bu yalnızlıkta istasyon bekçisi ve karısı. İşte gerçek şiir bu.

BİRİNCİ ŞAİR: - Azizim yeni bir evlilik yapacağınız doğru mu?

İKİNCİ ŞAİR: - Elbette, şarabın eskisi, kadının yenisi. (GÜLER)

GENÇ ŞAİR: - Turgenyev'in bir romanında, roman kahramanlarından biri şöyle der: "Bir doktor, kırk şaire bedeldir."

HAYALİ: - Şiir yararlı bir şey değil belki de.

ŞULE: - Yararlı olup olmadığı tartışılabilir. Ama şiir değerli.

HAYALİ: - Yolculuk ne tarafa bayım?

GENÇ ŞAİR: - Kıyı kente. Bir şiir şölenine davetliyiz. Daha doğrusu kralımız tarafından davet edildik. Hem kıyı kent, güzel kadınlar ve nefis şaraplar demek.

HAYALİ: - Ne garip! Daha on yıl öncesi kralımız şairleri hapse atardı. Siz şairler bir bakıma şanslısınız. Can sıkıntısı çekmezsiniz. (ES) bir istasyon bekçisinin can sıkıntısı ne demektir bilir misiniz? Son zamanlarda şiir iyice soyutlaştı; toplumla, yaşamla bağı koptu. (ALAYCI) Duyduğum kadarıyla şairlerin okuru kalmamış. Şairler birbirlerinin şiirlerini okuyorlarmış. Benim eşimin de, bazı şiir denemeleri var. (SESLENİR) Şule gelir misin lütfen

GENÇ ŞAİR: (HAYRANLIKLARLA BİRAZ DA HAYRETLE KOLLARINI VE ELLERİNİ YANA AÇARAK) - İşte mucize diye buna derim ben. Bu ıssız bozkırda bir kadın şairle karşılaşmak...

ŞULE: (KİBAR VE ZARİF BİR EDAYLA) - Tuhaf mı buldunuz? Benim için de güzel bir tesadüf...

(BU ÂN'DA YAŞLI VE DİĞERLERİNDEN DAHA ŞAŞALI; GİYSİLER İÇİNDE ELİNDE BİR ASA ÜSTAD ŞAİR TRENDE İNER: KIRMIZI PAPYONU VE SİYAH GENİŞ KENARLI FÖTR ŞAPKASI VARDIR AĞIR ADIMLARLA ŞULE VE HAYALİ'YE DOĞRU YÜRÜRKEN ŞULE GENÇ ŞAİRE ÜSTAD ŞAİRİ İŞARET EDEREK)

ŞULE: - Kim bu beyefendi?

GENÇ ŞAİR: (MÜSTEHZİ) - Magirus marka köhne bir otobüs... Belediye otobüsü. Hep devlet musluğundan nemalanan artık enkaza dönüşecek bir Magirus. Bakmayın o gösterişli Magistra hallerine...

ŞULE: - Pek bir şey anlamadım.

GENÇ ŞAİR: (MÜSTEHZİ) - Farmasonlardan ve tasdikli mertebeden. Masonluğun bereketinden nemalanan bir Avamı Azam Üstad. Gittiği her şehirde belediye başkanları tarafından fahri hemşehri beraati takdim olunur. Yazdıkları pespaye ucuz eserlerdir. Yani umumhaneye hitap eden bir yazar. Aşkların ve acıların şairi olarak da meşhurdur. "Biraz kül biraz duman / O Benim işte..."

(ÜSTAD ŞAİR, ŞULE, HAYALİ, GENÇ ŞAİRİN YANINA VARIR VE ŞAPKASINI ÇIKARARAK SAĞ ELİNE ALARAK DAİREMSİ BİR KOL DEVİNİMİYLE BAKIŞLARI ŞULEYE SABİTLENMİŞ HALDE SELAMLADIKTAN SONRA GENÇ ŞAİRİ SAHTE DOSTANE BİR EDAYLA OMUZLARINDAN TUTARAK VE DUDAKLARINA YAYILAN ALAYCI BİR TEBESSÜMLE) - Genç adam hayat akıyor ve siz hâlâ aşk

şiiirleri yazmamakta direniyorsunuz.

GENÇ ŞAİR (GAYRİ MEMNUN BİR İFADEYLE) – Ben duygu adamı değilim üstadım. Şiir duygularla değil akılla yazılır. Duyguların saçıldığı iç dökme aşığı şairlerin muradı. Ben felsefe gibi şahikalarda kanat çırpın mistik ve aşkınsal mânâları özümleyen devşiren bir sanattan yanayım.

ÜSTAD ŞAİR: (MÜSTEHZİ VE KENDİ KENDİNE MIRILDANIR) - Şahikalarda uçmaya devam et bakalım Albatros. Ayağın yere basmasın. Hayatiyeti ve toplumu ve bu toplumun en namütenahi ve güzide değeri “Aşk”ı ıskala... (ELLERİNİ HAVAYA KALDIRARAK TUMTURAKLI BİR EDAYLA SESİNİ YÜKSELTEREK) Ey aşk, ulvi ve yüce aşk. Her iki cinsten sana kendini adayanlara ne korkunç oyunlar oynarsın.

(GENÇ ŞAİR ŞULE’NİN KULAĞINA FISILDAR) – Üstad yine kontrolden çıktı, bakalım daha ne gibi koordinatsızlıklar sergileyecek

ÜSTAD ŞAİRİN YÜZÜ ASILIR KENDİ KENDİNE) – Ukala anarşist taslağı. (BİRDEN TRENDE İNEN YAŞLI KOKONUYU GÖRÜR KOLLARINI AÇARAK ABARTILI BİR TONLAMAYLA) – Nihayet trenden indi şiirimizin Kontesi... Geliyor... Tüm ihtişamıyla vakur bir edayla geliyor. (KENDİ KENDİNE) Makyajına itina gösterir. Bu yüzden kompartımda ayna karşısında dakikalar harcadı. Müthiş bir koca kıran. Altı nikâh geçmiş başından.

GENÇ ŞAİR (İÇİNDEN MIRILDANARAK) - Kart zampara sanki ikiziyle, gölgesiyle karşılaştı. Bu Kontes denilen karı da Üstad gibi devlet musluğundan beslenip semirenlerden. Yaşı yetmiş işi bitmiş... Üç yıl evvel yüzünü Avrupa’da geçirdiği bir estetik ameliyatla gerdirdi, ama bir yıl geçmeden çehresi eskisinden daha beter deforme oldu. Ucuz fahişe. Üstad gibi o da umumhaneye hitap eden bir yazar taslağı.

JORLİC’İN HAYALETİ HAYALİ VE ŞULE’YE NAZAR EDER) – “bir zamanlar tarçın gibi tatlı ve taze dilber, şimdi saç başı ağarmış daracık mezara girmekten korkan bağışlanmamış iffetsiz sarkık vücutlu biri.”

(ÜSTAD ŞAİR GÜLÜMSEYEREK YAŞLI KONTES ŞAİRE YAKLAŞIR VE KADININ ELİNİ ALNINA DEĞDİRMEYEN USULCA ÖPER VE ABARTILI BİR TONLAMAYLA) - Şiirimizin Ecesi ve Kontesi. Ülkemizin üzerinden asla batmayan güneşimiz. “Altın Şafak”ımız.

(GENÇ ŞAİR İÇİNDEN MIRILDANIR) : - Paranın kokusunu ceset kokusu gibi alan melodram düşkünü, ülkenin aptallık katsayısını yükselten çirkin karı... (HOŞNUTSUZLUĞU YÜZÜNDEN BELLİ OLUR) Tasavvuf salçasıyla pinhan eyledi, peçesini kaldırdığımız da sinsî ve çirkin gözlerindeki gerçek niyeti sezme mümkün. İdraki kıt Müslümanlar ve dervişan yanılmasını neden fark edemedi? Elindeki jokerlerden birinde devletin kayırcı alameti görülürken bu kalp sikke neden aptal (abdal değil) bazarında üstün bir tedavül kabiliyetine sahip?

YAŞLI KONTES ŞAİR: - Tren beni yordu aziz dostum.

ÜSTAD ŞAİR: (TUMTURAKLI BİR EDAYLA) Yıllardır yaş almadınız. Hâlâ gençlere taş çıkartan bir cazibeniz var.

YAŞLI KONTES ŞAİR: - Abartmayınız lütfen. Siz de yaşayan bir efsanesisiniz. Siz olmasaydınız bu fukara milletin, ortalama okurları gıdasız kalırlardı.

(ÜSTAD ŞAİR GENÇ ŞAİRE TEKRAR BAKIŞLARINI YÖNELTİR, KİBİRLİ VE KÜSTAH) - Siz gençler neden çıkmazdasınız aziz dostum? Sanatın toplumun aynası olduğunu es geçmeniz. Yani hayatîyetin içinden fıskıran hakikatlere gözünüzü kapatmanız. Oysa bin yıllık şiirimizin şimşek parıltısı gibi muhteşem aydınlığı, dün olduğu gibi bugün, elbet yarın da afakımızı nurlandırmaya devam edecek. Aşk da bu şimşegi besleyen en güçlü elementer olgu düzeyidir. Tek kelimeyle gelenek ve gelenekteki aşk izleği.

GENÇ ŞAİR: (DALGA GEÇERCESİNE) - Gelenek mi?

Hangi gelenek? Mazoşist duygu yansımaları mı? (ELLERİNİ İKİ YANA AÇARAK BOŞ VER EDASINDA GÜLEREK) Boş verin üstadım. “Aşk derdiyle hoşem / El çek ilacından tabip” Ben tabibe muhtaç olmayan bir aklın sıhhatini, aklın saçtığı ışıklarda yıkanan, devrimci bir şiir anlayışını savunuyorum. Tabiplerle, ilaçlarla işim olmaz. Onlara muhtaç ziyadesiyle Mecnûn ve Mecnûne şairlerle dolu bir toplumda, benim gibi iki üç marjinal şair, uç beyi olarak şiirin sancağını, hudut boylarında dalgalandırın. Siz gelenek diyorsunuz ben de bu geri kalmış ülkenin, fukara kültür mirasını reddederek işe başlıyorum.

(ÜSTAD ŞAİR’İN BAKIŞLARI KARARIR. GERGİN KİBİRLİ VE GENÇ ŞAİRİ KÜÇÜMSEYEREK) – Genç dostum sohbet etmeye başladığımız ân’dan itibaren, benim sanatımı değersizleştirmeye matuf, imalarınızı anlamıyor değilim. (DURUR SONRA SERT BİR TONLAMAYLA) Âdeta bana revolver teşhir ediyorsunuz. Yani mecazi mânâda demek istedim. Hayatın gerçekleri göstermiştir ki, sizin gibi çelişkili ruhlar, olur olmaz yerde ve zamanda silahlarına davranmayı alışkanlık edinmişlerdir. (SERT ÂDETA TEHDİT EDERCESİNE) Eğer düelloların meşru olduğu Puşkin zamanında olsaydık sizi derhal düelloya davet eder (KONTES VE ŞULE’YE BAKARAK) bu iki güzel hanımefendiye de tanık tayin ederdim. (KONTES MUTLULUKLA GÜLÜMSER, ŞULE İSE İLTİFAT VE KOMPLİMANA İLGİSİZ KALIR ŞULE KORKU VE HEYECANLA FAKA BASMAMAK İÇİN) - Aman beyefendi lütfen beni bu işe karıştırmayınız.

(ŞULENİN SÖZLERİ ÜSTAD ŞAİRİN MORALİNİ BOZAR VE SURATI ASILIR GENÇ ŞAİRE ÖFKEYLE BİR BAKIŞ ATAR YİNE DE İSTİHZAYI ELDEN BIRAKMAZ) - Ve size bir mukabelede bulunmuyorsam, bu benim arifliğimden ve edebimden. Elbette toy olduğunuz içinde müsamaha gösteriyorum. (KONTESE DÖNEREK) Büyüklere hürmet diye bir şey kalmadı. (BİRDEN AKLINA GELMİŞÇESİNE SİNİRLENİR VE SURATI ASILIR) Edepsizlik etme, edepsizlik ediyorsun deminden beri.

GENÇ ŞAİR : (CİDDİYE ALMADIĞINI GÖSTERİR BİR EDAYLA) – Ben edepsizlik etmiyorum. Ben kimseye edepsizlik etmem. Siz gerginsiniz.

KONTES YAŞLI ŞAİR: - Hürmet etmezlerse bu onların aleyhine üstadım. (KİNDAR BİR TONLAMAYLA) Bu ukalâ genç, bakınız üstat ne kadar hırpani giyimli. Belli ki yoksulluk çekiyor. Başını sokacak bir evinin olduğu bile şüpheli. Belki de gecekonduda kiracı olarak ikamet ediyordur. Tek üstünlüğü, çok genç yaşta ünlenmesi.

ÜSTAD ŞAİR: (KONTESİN SÖZLERİ MANEVİYATINI YÜKSELTEN BİR İLAÇ GİBİ TESİRİ GÖSTERİR BİRAZ GERGİN AMA KENDİNDEN EMİN BİR EDAYLA) – Biz bu sakalı değirmende ağartmadık. Yılların tecrübesi. Bizim gençliğimizde şimdiki gibi alavere ve dalavere, entrika diye bir şey yoktu. Ne montaj ne de kolaj.

GENÇ ŞAİR (İÇİNDEN KENDİ KENDİNE) - Devletin musluğundan beslenen, tasdikli mertebeden bir mason.

ÜSTAD ŞAİR: (MÜSTEHZİ) - Şaheser dediğiniz eserlerinizle temayüz edeceğinizi sanıyorsunuz ama çok geçmeden tefessüh edersiniz. Şımarmayın. Şimdilik birinci mevkiide seyahat etseniz de yarın üçüncü mevkiye kabul edilmeyip, posta trenlerinin yük vagonlarında şap hastalığına yakalanmış öküz ve ineklerle birlikte yolculuk edersiniz. (BİRDEN AJİTASYON HALİNDE HİDDETEN KÖPÜREREK) Bakın borsa hep bizim lehimize yükseliyor. Kökünüzü kazımak lazım. Gaz bombası... Gaz Bombası. Buna müstahaksınız.

(ORTAMIN GERGİNLEŞMESİ ÜZERİNE ŞULE VE GENÇ ŞAİR ÜSTAD ŞAİR VE KONTES ŞAİRDEN UZAKLAŞIRLAR YALNIZ KALDIKLARINDA GENÇ ŞAİR ŞULE’YE) – Üstad ve Kontes’in akıbetini düşünüyorum da.

BİAT

ahüzar; tutmuş karı. saklıyor evde. bir hapis
sözlerimle boşlukta, urgan uzun. bu habis.

- hurra!

yıldırımlardan yapma bir ummandır bu oda
sallanır uzun siyahlar içine
döne döküle yıldızları hürriyetin.

bak.
ah bu defterler dolusu külliyyat:

- mazaratül,mazaratül,mazaratül, mazarat.

bil.
eksen kaydı, bekleyiş usandı
varlığını sorguluyor bu hilkat.

ve böyle bitmez bir gride bir alıntı olmalı hüznün

içmelerle sohbetler
ve ah yok mu o gülüşler
(?)

- yok!

bana uzak, bana yabancı
kırılmış bir sigara gibi
haybeye gitmiş
bir hayat...

(lan!)

bu sır'at
en sonuncudan sonra ilk serhad
baştan sona fecaat:

sen ey yaralı gelecek
asimetrik bir hevessin
rüzgârların önünde
sürüüüük
sürüüüük-le-ne
sürükleneceksin.

Bir zaman sonra onlara acıyanların şefkat ve merhameti de kalmayacak. Devlet yurdunda sefalet içinde Azrail'in ziyaretini bekleyecekler. Tasdikli mertebeden mason olmasaydı, umumhaneye hitap eden pespaye eserleriyle para kazanamazdı.

(BU ÂN'DA GENÇ ŞAİR BİRDEN DALGINLAŞIR VE JORLİC'İN HAYALETİ BELİRİR GENÇ ŞAİRE NAZAR EDEREK) – *"Koskoca bina. Şifa bulmazlar koğuşu. Aman ne yüreklendirici. Ölmek üzere olanlar için Meryem anamızın Darülacezesi. Morg da hemen altında hazır. Yaşlı Mrs. Riordan orda ölmüştü. Kadınlar ne korkunç görünürler. Çorba tası ve ağzını kaşıkla sıyırış. Sonra yatağının çevresine paravan koyup ölüme terk etmişlerdir."*

(JORLİC'İN HAYALETİ HAYALİSTAN'A UÇMAK İÇİN SIRRA KADEM BASAR.)

AKVARYUMDAN GERİDE KALAN

*

terkedilmiş hafıza raflarında
paslanan belleğimle oynayan bulutları takip ettim.;
göğsünü emziyordu gece
devrolan karanlıklarda genişleyen güneşlere

koştum yerinde sayan bedenime
koştum artık uyuyan iliklerinden medet uman kemiklerimle
koştum çürüyen etimle.koştum ..; koştukça moraran
cesedimle

rüzgâr oldum!

vücudumun gözlerinde parlayan aksi aynalar
yeryüzünün arka planında
ağzımda tüm ışıkların tadı

artık ismim
dilinizle damağımın arasındaki
uçurumlarla büyüyor

**

harflerle sesin kapalı sınırlarında
yok da değil arada g/örüntüler yumağı
gözlerime giydirdiği gökkuşağıyla
birlikte seyrettiğimiz anılar
yazılmamış şiirler.., onlar işte hep orada
saçlarını kazıtmış yeryüzü
tentesi yırtılmış gökyüzü ve yahut
ölüler ülkesinde kaşiflerini bekleyen kafatasları gibi
bulutlar
ne anlattıysa dilin barajlarına

artık suyunu değiştirmişti balık

MAYIS HÜZÜNLÜSÜ

-uyanış: acemi sineğin ısırsışı
beraber yalnızlaşıyoruz geceyle-

Kişiliksiz bir sevdâ ile sevişiyorum
yalnızlıktan mı miyavlıyor kediler?

Karanlık ağaçlarını göğsüme uzatıyor
parmak uçlarında sessizlik...

İşte sesini kaybetmiş bir yarasa
kimin şanssızlığı bu vakit yağmurun yağması !

Bugün aynadaki ben değilim.

Şevket APALAK

KALBİME ÇEKİLMİŞ FOTOĞRAFIN

yorulmamış bir vakitte
dönen yolu bulmalıyım
sıradan hatıralar yazan kalbimi
bırakmadan

adres sorarken yılgin oluyorum
avuçlarımın içinde kapı numaranız
uslu uslu duruyordun içimdeki evinde
ah o akşam müzikleri çalan lokantalar
tabelasını okumasaydım dün
kestane ağaçlarında aramayacaktım
eski tarihli fotoğraflara ait ilanları
nerden getirdiler telgraf memurları
açmamış papatyalar topladığını
leylekler geçiyordu onlara özendim
ayrıldım damarlarımdan böylece
şarkılar saklayan pikaplar buldum
yarım danslar çaldı gözleriyle bulduğum zaman
yüreğimdeki radyoevi konserlerine geçiverdi program
ilaçlarımı dolapta unuttuğumu söyledi nefesim

sıradan da olsa gönlümü rahatsız eden
bir şey var bu hayaller serisinde
gönderilecek telgrafta kelimesi sayılmayan
bir cevap bulunacak nasılsa kaçmayan hayata
geçtiğin bütün semtlerin ansiklopedisinde olacak kaderin
[yoğunluğu

yağmur günleri ıslanacak gölgen dahi

şehrin hatıralar toplayan vazosunda
bir yer bulunacak kısa öyküne
ağurlaşırken kalbime çekilmiş fotoğrafın

Umut GÖKSAL

TERFİ EDEN SİYAH

İşte gülüyorsun ve siyahlar içinde
önünde dolu bir bardak ve dolu bir bardak
koyu tonlarında yeleşin sarmış siyahı
önünde dolu bir bardak ve dolu bir gülüş
Kulağına inmiş parlak beyaz bir küpe
saçların dalgalı ve bu benim tsunamimdir!
atlayıp gidiyorum işte
işte sen siyahlar içindesin ve siyah
önünde dolu düğmeler ve bu benim siyahım
bembeyaz duvar ve dudakların hafif ayrık
alınına bir tel düşmüş ve içim gıdıklı
gözlerin ışıltılı ve parlaklık hayat parlaklık
gülüşüne gülüş katılmış ve ah bir de siyah!
ne çok yakışıyor sana boğazına kadar siyah!
yanaklarını iki yandan sündürmüş duvarlar
ve ne diyorum!
önünde yarım bir bardak dolu bir gülüş
koyu tonlarında yeleşin sarmış beyazını
işte gülüyorsun ve siyahlar içinde oturmuş

Alper BEŞE

TAĞYİR TEBDİL İLGA

asılı bir ses yüreğini gösterir
aysız gecelerin ölü açıklığında
kaldırabilsen başını su ararken
kendini yitirdiğin belediye çukurunda

ardında tamirciler kuyruğu
yedeklerinde itleri pireli
kırk yıldır aynı düdüğü ağızlarında
cimbızla parçalamaya yeminli
dalgalardan yaptığı heykeli

balta mı tutuyordun elinde
çekiç miydi suç aleti belki keski
sandılar ki dökülmez o balçık
yer değiştirmez aslı ile gölgesi

bekletmediler sehpa fazla
yüzleri kızarmadan astılar kararı boynuna
satmak dedi yasaların anasını tecimenler
kurucu babalar yıkıcılığını söyledi
sapkın diye ünleyen bilginler duyuldu
simsarlar kestiremedi tarafını
bilmediler sendeydi hüküm

şair en ağır ceza

Turgut TAN

RENKLİ HASRETLER VE...

Pembe ağaçlar, her renkten çiçek dolu yaz'da
Neşeli
Çabuk geçmiş çocukluklar,
Akşamları evlerde serçe cıvıldaşmaları;

Acı çok çekilmişse unutulmaz
Anne gitmiş baba bilinmediyse
çocukluk yaşayanlar,
Onlar yuvalarda kimsesiz kuş yavruları...

Gençlik dört nala
Jokeyi herkes kendisi,
Beklemeler elektrik direği altında
Gecede kalaylanmış bembeyaz bir Ay
Titrek kelebek uçuşlu gençlik günleri hayal

Yaşlılık: neler yaşandı? [Ayrılıklar,
yürek sızlamaları]
Parantez içinde saklı. Kocalmak: Keman
yayının kemanın gövdesindeki, biriktirdiği
beyaz tozlar,
Sabahları ağaran günün aydınlığı.

Mayıs, gökyüzü bugün bulutlarla kaplı
Sürekli yağmur çiseledi
Bahar eylüle döndü
Dalgınlık, unutulmayan hasretler
Akşam sessizliği
Kırgın gönül bu duyguları hissetti

ANAM KARA

Nasıl da siliniveriyor yüzünden

Bir kadının çocuğu çıkarmasıyla

Babamın yüzünü karalayan
Utancın metaneti
Kara ellerinden kayan

Anamın analığı tutulurken drama
Bakıcı hortumlarından
Pastörize süt damlayan

Kara.
içinden

Eren İMRE**OLASILIKSIZ**

Dağla fare yakın akrabalar, doğrudur,
Karıştırıyorum hangisi anne, hangisi oğul.
Belki bir baba olsaydı yanlarında
Ama yok işte, ikisinin de kokusu yok.

Bir rüzgâr esiyor, yoldayım, esiyor.
Baharın nefesidir, belki ilk, belki son.
Ya da ikisi de değildir, olabilir,
Ama olasılıkların da kokusu yok, var mı, yok.

Yollar da kokmuyorlar, yolcuları da,
Bulutlar desen aslında çok uzaktalar.
Ben kokmuyorum, parmaklarım kokmuyor, dokundukları da,
Zaten bayağı zamandır dokunmuyorum.

Dokunmak denmez aslında buna, ben demem.
Kokusuz neye dokunulur ki, sen dokunuyor musun?
Büyürken yitirmeye başlıyor her şey.
Sen dokunsan belki küçülürler,
Sen dokunsan ama dokunur musun?

Öztekın DÜZGÜN**DEMLİK**

Bir gün bunları unutup yatağa gireceğim.
Cebimden bilyeler dökülecek ve ertesi gün
yenileceğime üzülmeceğim.

Yağmuru,
berekat diye anacağım günler olacak,
şemsiyeyi evde unutacağım o vakit.

Kızımın popusu boynumda zıplayacak,
yanağındaki çukurlardan boşaltacak demini
babası da kelimelerden sıcak suyunu.
Koca bir dağa özeneceğim, üzerimde
karım, alnımı pişiren güneşe direnecek.

Gemime bütün çiçekleri toplayacağım, Nuh halt edecek.

Osman Serhat ERKEKLİ

79

7 Haziran 2014 telefonda Erkan Kara ile konuştuk. Dedi ki: Artık hayat çok hızlı oysa hayatla atbaşı giden şiir için yavaşlık gerekli. Erkan ekledi: Ruh yavaştır; ruh Tanrının sesidir. Bu fikirleri çok benimsedim. Erkan güncel hayatımızdaki çelişkiyi çok iyi açıkladı. Ben de Erkan'a fikir olarak aslında İslami şiir denen bir oluşumun var olmadığını söyledim. Tema olarak bazı konular işlense de öz ve biçim olarak öyle ayrı bir şiir türü yok. Yani Budizm propagandası yapılır. İslam propagandası yapılır ama Batı etkisindeki modern Türk Şiirinde öyle ayrı bir tür yok.

80

Yücel Kayıran telefon etti. Bayburt dili ile ezgertiyor. Yücel gibi bir şair ve yazarın araması gururumu okşuyor. Başkaları aramadığı için kendimi pek layık bulmuyorum galiba. Borges'den, Marquez'den, tasavvuftan konuştuk. Varlıktaki son şiirinde (Mayıs 2014) tasavvuf da vardı.Çok açık değildi; derin bir şiirdi.

Kendimden geçtim. Vazgeçtim.

Kelamdan da.

Senden vazgeçemedim.

Benzeri bazı sözler aklımda kalmış.

81

Fazıl Hüsnü'nün masasına çok kişi oturmaya kalktı. Çoğunlukla reddederdi. Her oturana çay ısmarlamazdı. Sevmediği kişilere niye çay ısmarlasın. Bir yanlış anlaşılma oldu.Yaşlı diye ısmarlama ondan beklendi. Kesinlikle cimri bir insan değildi. Vasiyeti gereği evini Kadıköy Belediyesi cafe ve müze yapacaktı, ne oldu acaba.

82

Bir bilgisayarda, hatta el kadar bilgisayarlı telefonlarda ne dünyalar saklı. Kütüphaneler lüks fanteziler olarak mı kalacak? Hele müzik, fotoğraf ve film makineleri... hatta çeşitli müzik aletlerinin sesini yüklemişler. Birkaç tuşa basıyorsunuz beste yapılabiliyorsunuz.

83

Arkadaşım aktör Ömer Çolakoğlu ile geç saatlere dek oturuyoruz. Geçen gün sordu; bu martılar hiç uyumuyor mu?

84

Eski oyuncaklarımı hatırlıyorum. Artık bütün oyuncaklar eskidi. Ben doğduğumda Türkiye'de Coca Cola yoktu mesela.

85

Sevil iğneye iplik geçirmekte zorlanıyor ve soruyor.. Niye iğne deliklerini bu kadar küçük yaparlar?

86

Sinekler pencere pervazlarında ölmeyi seçiyor. Işık biraz daha ışık her canlı için bir ümit gibi.

Cihat Tanju BUÇAK

ŞAİRİN KADINI

zariftir şairin kadını, kırılğan kristaldir
bir neden gerekmez mahkûm olmak için, bir damla
mürekkep
yanağına düşen bir ben kadar suçludur
lanetlenir şair: hayatın ve meleklerin gözünde
tanrıların sevgilileridir onlar
göğüs gerilen bunca haçlı seferine rağmen

kurumuş bir iskelet yığındır bizlerden geride kalan
sadakattir belki de güzelliğin kalemini kırdığı
aralar yoklar bazen, açılır kapı: say ki paslı tabaklar önünde
aç köpek kuyruğu
yangın alevleri, intikam çılgılığı
ve görünür arada bir acıyarak bakan çocuklarımız

dolaşsak ta içimize arada bir şüpheyle
ayrılmaz kapıdan gölgemiz
geceler boyu yıldız sayar karanlıkta gözlerimiz
sen diyorum ah yine sen, ey inanmadığım tanrı: duy beni
yeryüzü halesisin sen
yokluğun ki elimde tespih

M. Güner DEMİRAY

GÖLGE İLE IŞIĞIN ARASINDA

Mevsim duvağını kaldırmış,
Donup çözülen bir nehir zaman

Gölge ile ışığın arasında
Gittikçe büyüyor mesafeler

Nasıl da hız almış tarihin tekerleği
Dökülüyor karanlığın kelepçeleri bir bir

Bu çam fidanıdır, bu gül tohumu
Şafağın salıncağında gürül gürül

Artık ateş ve su kör bir eşikte
Gür sesiyle bahara yürüyor direniş

Bu diri harmanda susar mı daha
Çağı selâmlayan dağ rüzgârları?

Güneşe üç adım kalmıştır
İşte açılıyor göğün kapıları

Erol YILMAZ

İŞKENCE GAZELİ

Dipçik yemiş şubede pek yakın bir mesafeden
Kapak olmuş, sidikle bezenmiş iğrenç zemine

Şahidin var mı diyor nöbetçi savcı üst perdeden
Kırık sağ kolu sol elindeki, patlak dudaklı dişleri dökük
gence

Anne, başında yaşmak, Ardahan'dan Edirne'den
Anne, dili bağlı, sabır memesi, iki göz iki çeşme

Kaçarak gelmiş asgari ücretli baba özeldeki işinden
Baba, yüreğinde harlı ateş, yumruklarında dağ öfke

Bacı; Ağabeyim gelir sürünerek dört ayak işkenceden
Kaniyla mektup yazmış sevdiğine, unut beni sakın bekleme

Hâkim; beş imzalı rapor tam teşekküllü devlet hastanesinden
Fakir genç vazgeçer işkence iddiasından, masraf olur diye

30.01.2014

Ferda Balkaya ÇETİN

GİDİŞLER...

*yerini alıyor akşamın / bir alaca serinlik
gümüştən anka kuşu batıdan gelen ışık
bütün olasılıkları kucaklayıp tılsımlı söz gibi tutuluyor
yeryüzü / gidişler soyut imgeler aldatici
elzemdir uzun bir diyalektik seherin o en güzel yerinde*

eylülünden artakalan nemli bahçe elleriniz
içimde usul usul soluk alıp veren papatyalar kadar değerli
taşırken mevsimleri göç emriyle *itirazsız* gizli ve etkindiniz

günler genç
denge ve ahenkle tınılar bırakır gün batımlarına, olabilir
“V” çizerek geçer kuşlar kül rengi gökyüzünden, bu mümkün
hatasız misket oynar bir çocuk güneşin huzurunda; dinginlik...

*yıldızlar içinde kaldığımı getirdim de gözlerimin önüne
baktım ki
anlamı yok söz etmenin
getirir koyar gözlerinize buhuru*

gizli edilmiş anttır
rüzgârın hafiflettiği yeni bir çılgılık
sözleriniz istiridye derinliği
sözleriniz su

dünya sessizlik içinde

sesleriniz belli bir zaman dilimindeyken dünya somut
mısralarını saklıyor poetik ruhum koşut zamanların

ZÜHRE YILDIZI

Döndü AÇIKGÖZ

İnsanların doğup büyüdüğü yer her neresi olursa olsun, kendi kader çizgisiyle kesişen, benzer yaşamlara tesadüf etmesi mümkündür. Adeta özetimizdir kırılanıp raflara kaldırılan suretleri. İç seslerinin devingen mahareti, kulluğu, çekiçle dövülen demirden ayrılmayacak kadar ezilmiştir. Us'ca resimlediğimiz roman yazarları insanların yaşadığı bu evreleri, usta bir dille ele alıp yazarak, ölümsüzleştirmeye devam ediyorlar... Yolu olmayan ormanlar büyütülüyor!.. Kuşlar bırakılıyor ıssızlığına. Yaz mevsiminin hiç uğramadığı ağaçlar bir bir döküyor yapraklarını. Çiğliğin ayan beyan sırtışı ne vakur görünür öfkeye. Rengini boşaltan gözü kandırdım sanır!..

Yazarın zekâsına bahsedilen bilgiyi, bilgeliğiyle yaymak var ruhunda!.. Hayran kaldığımız tetatların yegâne dublajcıları... Ölümsüzleşen çılgınlık: İğreti gibi görünen, ortaya dökülen yaşamlar. Feragat ettiğimiz kişilikler. Ah!.. Nasıl bir ormana dönüşüyor insan. Heyhat!..

Buna yazgının komşuluğu mu demeliyiz? Onarmak istediğimiz eski... Yaşımıza sırttan omuz!.. Toplumsal sorunlar. Hangisi üstün, hangisi kutsal bilinmeyenden? İfşa edilen iffetimiz, sağlığımızsa yeryüzü yücelmek isteyen çok nefrete yaramıştır... Bizim duyduğumuzu duymayan, daha huzurlu değildir yarattığı ölüden. Belki de, aksini ispat edemediği gerçekler henüz ayan olmamıştır kendine?

Ne tür bir hafifliktir insanın içinden taşınması!.. Kırılğan bir yüz... Gözlerini kime kapatır gecede? Yeniden yapılandırmaya çalıştığımız soylu yanlarımızı alkış almaktan artıyör açlığımız. Sürdüğümüz toprağın yozlaşması, suyu çekilen ırmaklar savağan çağın eseridir. Hırs, bedeni yargılar gün gelir... Kaçan fırsatlar geleceğin yüz akı olmadığı gibi, ağır bir davanın savcısı incitebilir sanığı. Huyumuzun, fikrimizin, duygularımızın değişime uğradığında ahengimizin bozulması da kaçınılmazdır. Bir sevdaya nasıl başlanırsa öyle bitmeli. Kopan çığ yokuştan istediği yöne nasıl dağılıyorsa, söndüğümüz ocaklarda küle öylece kaşırız: Aslanın gücüdür dağın büyüklüğü!..

Özgüvenin, benliğin çekişmesi, çekincesi... Ne karışıktr aklı, sözüne saygısı olmayanların. Bir dudak bükücünün noktalandığı yazgı kendine mi paydır? Hezeyan dolu an nihayete erer: Yamanır yırtılan zaman!.. Fakat, şiirin işlendiği kâğıda bakan, Zühre Yıldızı'nı görebilir. Kim konuşur artık yenildiği oyunu? İslık çaldığı yolda susarak, avuçladığı korkuyu?

Görünen odur ki kapıyı aynı ruh ikizi açar. İçeriden çok dışarıda olmak isteyen yüzlerin karanlığı yakar gözümüzü. Kendimizdir aslında katlanamadığımız ve biliriz ki, hep içinden yıkılır örülen duvar. Kendimizi yenmek istedikçe kanaatkârsızlığımız büyür. Değişen nesnelere kendi varlığımızla kıymetlendirmek avuntu olmaktan öte gitmediğinde, esirgeyici yanlarımızı kuşanıp güven vermek, duymak en çok aradığımız mükemmellik olsa gerek. Kılık değiştirmek: Ürküp duraksamak... Yeniden dünyaya gelme isteğini çoğaltan sarsıntılar!.. Lütuf mu? Neydi?

Ya hakikat gibi görünen nedir? Yaratılmışlık mı? Katlandığımız, itaat ettiğimiz herkesten çok kendimiz değil miyiz? İrademiz boyut değiştirdiğinde, erdemli olmanın gizini yok ettiğini unuturuz. Bu yazgının hazırladığı mukadderattır kimine göre. Kimine göre de kendi seçimlerimizdir: Sans, iyilere, kötülere ne ölçüde dağıtılır; diye sorasım geliyor ya, yaratıcının sırrını, sertliğini, yumuşaklığını, gerçekçiliğini önemsiyorum. Çünkü bir var oluş şeklimiz var!.. Yeryüzüne gelmenin bir nedeni... Lakin kendimize yakışır doğrularımız ve yanlışlarımızı ölçüp biçmek, hiç de kolay değil. Fırtınanın büyüklüğünü, sezemeyince, ayaklarımızı yerden kesmekte acele etmemiz bundandır. Bizi bütünleyenle barınmak, ayırt edici

özelliğin, aklın tek unsuru. Yetinme duygusu: Aldandığımızda ananız yaptığımız tercihlerin kabul görmezliğini. Yine de yarımıdır bir yanımız. Çıt çıkmaz sığılığımızda... Tamamlayan biri gelinceye kadar. Güz sevişmesi; vurana kanar!..

Ruhun esinlendiği, beslendiği, gereksinim duyduğu mutluluktur!.. Kurduğumuz ilişkilerin büyüdüğü, eteğimize dökülen yıkım, veya çöşkusu. Yurt, mekân aramadan yaşamız kaç olursa olsun, bir ipin ucunda bile sevmeye hazır bekleriz. Güç aldığımız sevginin çıkan alevini de yok saymak, baştan kaybetmek demektir mutluluğu. El uzattığımız sevginin mülkiyeti bir hırka ise, çıkıp gitmek daha kolaydır belki sonu görülmek istenmeyen filmin. Sonra kendimizi oynarız yeni bir filmde. İnanmak istediğimiz kör oyunları huzur diye yaşarız: Cesaretimiz bir kuşun yüreği kadardır artık. İyilik deriz adına!..

Bir sevinin evinden, yüreğinden gitmek hangi tarafın rızasıdır? Neden bağışlayıcı olmayı gerektirir aldatılmak? Fedakârlık yeri gelir küçültür onuru? Fütursuzca bir azattır!.. Her niyet masumsa, tekrarı olmayan yaşamın nihayet kapıları kapanır. Durup kendi uzaklığımıza yas tutarız. Sahi, kime, neye göreydi mutluluk?

Hiçbir canlıya layık görülmeyen güzel yazgı kimlere kâhyalık eder? Uyanamadığımız yatakların düşü boğmaz mı kimi kez? Ya kim daha önce vazgeçer dünya olmaktan, umut olmaktan? Sınırları çizmek zirveyi hazırlamaz... Kabul görmez başarının suçüstü vardır!.. Acaba yerinden oynayan taşlar can sıkıntısından mı altüst etti tabiatı? Güzelliklerin bedeli nefsimizin artan şehvetiymiş. Yıkıcılık en kutsalımız bile böyle ölçer. Denemeden anlaşılmaz şüphe!..

Zengine kul olan züğürdün cömertliği daima kendinedir. O uğruna fedakârlık yapılan değerler... Vazgeçilmezler!.. Esirgenen müjdelerin muhtaçlığında bekleyen niceleri bugün tahammülsüz. Ve ıstırapın gönülsüz sahipleri. Hükmü veren önce kendini kurtarır ya; herkesin hoşgörüsü adaletli olduğunu göstermese de, başarısız olduğunda bağırır kötülüğü. Soğuğu örtündükçe kar toplar dudaklarımız. Sonra günü giyen gözlerimize ölümler biner. Pişmanlığın verdiği yorgunluklar: O yüzdendir ki, bir insanı yaşımanın en güzel yanı anımsamaktan ziyade konuşmaktır. Sevdiklerimizi, sevdiklerimizle konuşmak... Yaşam konuşmaktan öte nedir ki?

Sırtımızdaki yüke ayak uyduramayınca yarının düşünüyü cinayet sayarız. Öğüt verip öğüt alırız: Ruhumuz özgürleşmek istedikçe kabuk bağlar yaralar. Aldatılanlar, bırakılanlar mıknaş gibi çeker birbirini!.. Dürüstlükse, sıradan bir bağlılık yetisidir gölgelerinden geçenler için. Ah, ışığa dokunamayan buzlar, bizim kime idi yolumuz? Ayaklarımızın uğramadığı sokaklar, ellerimizin açmadığı kapılar... Kendimize söyleniriz en iyinin mezarı başında. En çok sevdiklerimiz, güvendiğimizin acıttığı yürek artık eskisi gibi değildir. Bencillik kazanılan bir savaşın zaferi hiç değil. Yolda gömdüğümüz sadakat yakıcı bir sırdır geri dönene...

İçimizdeki hapishaneler bu yüzden kalabalık!.. Yalnızlıksa, içimizdeki hapishaneden ibaret. Ne kadar dışında kalırsak o kadar özgürüz... Güneşin, yağmurun, karın, aydınlığın ötelendiği boş odalar ve insanlarımız!.. Sizler ne güzel aydınlıktınız. Günün, gecenin bitiminde kırılan yıllar. Yaşlanıp kırışan yüzler aleyhte yurtmuş!.. Bir ekmeğin ucundan bölmek, birlikte aynı yemeğe kaşık sallamak her ele kısmet değildir. Kısmet değildir bir yuvayı çiçeklendirmek, şenlendirmek. İpek dantelli yatağın çıplağı olmak. Ne büyük bir hoşluk!..

Yazgının düşmanı nedense hayaldir!.. Önde eğildiğimiz bol lütuflu ufuk. Oturulacak ev, çalışılacak iş, doğacak çocuk, sevdâ... Şairlerin, doğum sancısı çektiği şiirler bu ufuklarda doğmuştur. Dışa görünense ağırdır, pahallı bir düşür her biri. Vurgun!.. Ortadan ikiye böler insanı. Hızına yetişilmeyen fırtına göğe geri çekildiğinde bıraktığı enkazı kaldırmak seyircisiz bir sahnede oynamak gibidir. Bilinmeyen mühür de basılmaz!.. Gürültüdür aklanan. Aklımızın tanışmadığı duvarlar,

kaybettiğimiz inançlar patlar içimizde. Yitirdiğimiz her inanç kendimize baskındır. Yasaklanma!.. Sayfalar çevrilse de her kitap okunmuş sayılmaz. Ağacın gövdesine vurulan balta dalların yaprağını dökse de, düşman kendine av olur çoğu kez... Sanırlar ki, (hak) geleceği görülmüş, yaşamdan düşülmüş armağanlar vermektir. Sahip olamadığının ahmağı olur zihin. Ya gece? Siz hiç karanlığı gördünüz mü? Birdenbire susuverir sağırlığı...

“Pencere,

En iyisi pencere,

Geçen kuşları görürsün hiç olmazsa

Dört duvarı göreceğine...”

Nasıl demesin ki, Orhan Veli!.. Gün geçtikçe yazgılar misafir olmaktan çıkar. Karanlığı dikip giyince başlar insanın fukaralığı. Kimsesizliği!.. Üç aşağı beş yukarı hesaplarıdır artık. Ufku daralana ipleri koparmak zor gelir... O sebeple diğer yazgıların peşinden koşar. Kendini bağışlatan ölümleri bekler. Çünkü en son gideceği yer bir mezarlıktır!.. Tanrı’yı orada bulur.

Kulağı çınlatan hüznün, yazgının penceresine atar dalını. Kederle başlar sohbetler... Sustukça çoğalır göz seğirmeleri. Dudağımızı ısırıcısına vahşileşirken sevinç, nasıl korunmasızdır vefa!.. Hep övündüğümüz meşguliyetin hazzını anlatır, kendi suçlarımızı tanımlamak için bulutlar çizeriz. Kanatamayız kendimizi. Haddimizi aştığımızda yine tesellimizdir “adam sende”cilik. Nasıl olsa sahneye yeni bir yazgı çıkacaktır... Harcını karacak birileri geçer bu dünyadan. Lüksü, aklıdır küfürbazın...

Kasım ayı hep sarının peşinde gitmekten kahraman oldu. Yüz kızartıyor ünü!.. Suçüstü yakalanıyor gün: Kırılmış dallarımızdan başlıyor çılgılık!.. Ağızımızda demlenmiş acının türküsünü daha yanık söyleriz. En güzel güz bahçesi bizimdir. Yarı deli olduğumuz günlerin duru sevdası. Kırığı düşen çiçeklerin adını sesiyle okşar bir kadın!.. Issız bir yolu yarılar ayrılık... Sallanan mendiller yazgının örtülü süsüdür. Bir kez daha içinden yıkılır örülen duvar; biz bize değmeyiz!..

Eey göç hüznüleri!.. Bir yangın bu kadar sessiz olabilir mi? Dügümleri bağlayan eller!.. Bozulan büyü... Sırça köşkerlerin salonlarında ayılamayan asaletin kulluğu kime? Ben başlattım, diyor bu bozgunu. Eey inkârcılar!.. Kan içseydi yüreğini ateşe koyanlar. Irgatlığın kirvesi olan hangi yiğit? Dostun dostları bozmuş oyunu. Heceleyerek öğretilen niyetin selamından yakınıyor bir zaman yan yana yürüyenler... Kimi zaman da “şimdiki aklım olsa”, diyor. Hastalıklı bir alışkanlığın ne faydası var. Çalıya konan bülbülün beklediği cemredir. Yelkenleri yırtılan gemiyi sürükler rüzgâr... İnsanın derinliği dışarıya yalancıdır hep. Gerçeği yansıtmaz!..

Hikâyeler o kadar çok benzemeye başlar ki birbirine, korkunun fotoğrafını çekebiliriz. Dizginleri tutamadığımızda tay gibi mahmuzlarız yüreğimizi. Kırbacı tutan ele izin vermişsek, şikâyetimiz kime olabilir? Ya öfkemiz?

Leonardo Da Vinci günlüğünde, “her nesne kendi görüntüsünü çevresindeki boşluğa yollar” diyorsa yaradılışımızdaki sancı boşuna eyleme dönüşmemiş. Her yaşamdan bir sanat yaratılıp, kültürel alanda dramatik ve mizahi yönleriyle ele alınmış. Bu da yaşayan, ya da yaşamayan insan figürlerinin bir başka boyutu. Cahit Külebi’nin de “her şiirin bir küçük keşif olduğu kanısındayım” demesi, şiirin insandan doğduğunun kanıtıdır. Ya insan yazgısının keşfi? Sır olmaktan çıkar mı acaba?

İnsan, içinin rüzgârında yoruluyor. Her dalın yaprağı korkuyor düşmekten. Ödünçtür bize bu yaşam... Bu seveda. Yarım kalan her şey günah!..

SAMİMİYETLE, MASUMİYETLE, HASRETLE

Sevil AVŞAR

Alaturka Records adlı oluşumun beklenen albümü Girizgah çıktı. Girizgah'taki anahtar, kapak resmindeki kapının kilidini, Türk Müziğinin kapısındaki kilidi açmak için olsa gerek. Bu cd'leri dinleyen herkes klasik Türk Müziği'nin de Halk Müziği'nin de Batı Müziği'nin de kaynaklarını; geleneği merak edip kilidi açmaya çalışacaktır. Anahtar bunu sağlamak için... Saz sanatçıları da ses sanatçıları da olabilecek en güzel icra ile sunuyorlar eserleri: Kanaviçe işler gibi, dantel örer gibi, iğne oyası yapar gibi, bir kuyumcu gibi, büyük emek vererek, büyük ciddiyetle...

Yıllardır bir “Girizgah” aradık bu kirli dünyaya meydan okuyup sığınabileceğimiz bir ada bulmak için: Kendi sadamıza kavuşabilmek için... Sonunda sadamızı bulduk. Girizgah isimli albüm bir milat olacaktır. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak; Türk Müziği'ni icra eden herkes bir derlenip toparlanma ihtiyacı duyacaktır.

Ezber bozan bir girişim Girizgah albümü. Birçok eser bildiğimizden çok farklı. Mutlaka orijinaline en yakın şekilde icra ediliyor. Taş plaklardaki gibi samimiyetle, masumiyetle... Santur sesini, rebab sesini günümüze taşıyan hasretle... Her nağmede efsundan efsaneye süzülerek yapılan bir yolculuk: “Ben dedem Ali'yi gördüm” diyen Kul Himmet'in, yani Anadolu'nun renklerine bürünerek ya da Zekâî Dede'nin haşmeti ile ürpererek... Doğuyu kucaklayarak Batı'ya taşıyan Batı'yı kucaklayarak Doğu'yla öpüştüren nağmelerin cesaretiyle...

Projeye katılan herkesin aynı hizada durması, hepsinin öne çıkma gayretinden gönüllü olarak vazgeçmesi ile proje çok anlamlı bir mesaj veriyor günümüzün kirli ortamlarına. Projeye katılanlara duyduğum saygıyla onların tavırlarına uyarak isimlerini yazmayacağım sadece projenin fikir babası Uğur Işık'ın adını vermek mecburiyeti duyuyorum. O'nu yalnız bırakmayıp projeye inananlar en güzel elbiselerini; yani seslerini, sazlarını giyinerek şölene davet ediyor bizleri. Burada görsel yönetmen Çiğdem Işık'ın adını da anmak gerekli. Projenin babası Uğur Işık'sa annesi Çiğdem Işık'tır. Arkadaşları ile birlikte Türk Müziği'ndeki klasiğin tadını; Anadolu'daki nağmelerin kokusunu; Batı'nın koral zenginliğini 21. yüzyıla taşımaktadırlar.

Teknolojiyi kullanamayanların, Alaturka Records'a ulaşamayanların gönlünü okşuyor çıkarılan albüm. Projeye katılanlar bir yandan albümü hasretle bekleyenleri mutlu ederken bir yandan da gençlere seslenmektedirler. Yüzyılların imbiğinden süzölmüş eserler mirasımıza, klasiğe sahip çıkılmasını talep etmekte... Türk Müziği bütün ihtişamıyla gençlere; 21.yüzyıla göz kırpmaktadır. Görebilene ne mutlu.

Musa ÖZ

ŞALVARI SÖKÜK KUŞLAR

Yitiyorum arada göğsünün patikalarında
İri kuşları çoğaltıyorum çiy arasında

Ellerimde deniz enginliğinde bir yorgunluk

Ufak bir şiirdeyim kuş gibi ufak
Karınca izinden geçebiliyorum

Hangi elin beceriyor o kuytuları yenmeyi

Küçük bir gökyüzü altındayım
Kuşların yoksulluğu gölgeme değişiyor

Güneşli kırlar var mı ah ölmem için

Gelinciğe hazırlanıyorsun kınalı tenhalarla
Hangi bahçe kapısından hangi sofaya

Gülüşlerin gibi yeğni üzümün salkımı

Ezberliyor kırların derin olduğunu bir sütbeyaz

Göge sürüyor kuşlar elinin çamurunu

Elli kollu kadını benim yoğun kadını
Canı sulu kadını

Hangi elin beceriyor o kuytuları yenmeyi

Kekre bir gün aralığında konaklıyorum

Taze bir vadiye dokunuyorum genellikle
Şalvarı sökük kuşlara

Bir yıldız kucaklıyorum tozlarıyla

Nihan IŞIKER

GÜZ GÜVENİ

Yaprak

çok uzun zaman önce

yaprak yaprak terk etti ağacı

sığındı güze

Serap Aslı ARAKLI

KAYGI

*Ey Bahar sen mutlaka bir Aşkın çırağısın
Bize de bir kaygı ver kitaplarınla*

Ergin Günçe

1

Ey yaz! Şiir, güller ve yalana rağmen eskiyoruz işte
Gebze'de, bağævimizde Sarı adlı bir köpeğimiz var
ördekler ürküp uçtukça boşluğu Nietzsche diye havlar

2

Mecnûn mecnûn da Leylâ leyli değil
çölü inciten kim peki
yerin ama ağlama!

Narbûlbülü hem sen hem Leylâ
Serab-ı Leylâ
o sese alış.

3

Ah! Bir tırtıldan çıkar ve ölür bir kelebek gibi
şiir ve aşk bazen--
şi'raşk: için ağlaması!

4

Hüznüme sokulsam horozuma kızsam
ustam kızar, biliyorum--
ustam ki her yaz gençlik hıştırtısı.

5

Yazık! Hiç suçum yok desem de suçluyum işte
Aşk ve Ölüm hariç
geleceği bilme suçlusudur şairler

Yazı imi ses imi
yaz ve tin imgelemim
koru beni!

Ey anlam, kan ve karabasan değilsen
beni s/acla, beni unut!

Gebze, 17 Temmuz 2014

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara	Katkı Payı	: 25 TL.
Prodüksiyon	: İhsan Üren, Z. Ersin Erdem, Yalçın Oğuz, Halim Çiftçi.	Posta Çeki ya da Banka hesabı:	Ramis Dara adına açılmış; 6025702 numaralı Posta Çeki hesabı ya da Yapı Kredi Bankası Mudanya şubesi (567) Hesap No: 72092839 IBAN: TR370006701000000072092839
Yayın Adresi	: Ömerbey Mah. Ş. K. Ahmet Sok. Fidan Apt. B. Blok. Kat: 2, D: 5 - MUDANYA	Baskı	: Akın Erim Matb. Hocalizâde Cad. 7/27 Setbaşı - BURSA
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Tülay Elal Muş (Barış Mah. Adalet Sok. Adaletkent Sitesi H Bl. D: 3 Nilüfer - BURSA)		
Yazışma Adresi	: PK 68 16361 Ulucami - BURSA		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 - 7685		
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi
Akatalpa (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının bağışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının sürekli katkısıyla yayımlanmaktadır.